

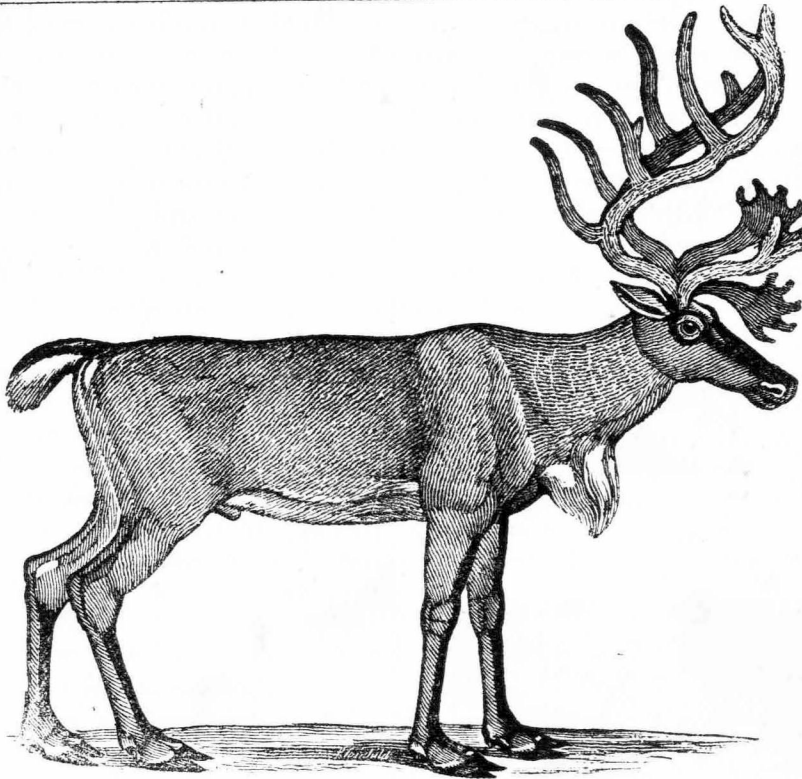
ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΙΟΥΛΙΟΣ, 1837.]

[ΑΡΙΘ. 7.]

Ο ΤΑΡΑΝΟΣ.

Δι' αὐτοψίας δὲν ἐγνώριζαν τίποτε περὶ τοῦ ζώου τούτου οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι ἀπὸ τοῦς Σκύθας ὅμως καὶ Γερμανοὺς εἶχαν λάβειν ὀλίγας τινὰς περὶ αὐτοῦ εἰδήσεις. Ἐβεβαίοναν, ὅτι μετέβαλλε τὸ χρῶμα συμφώνως μὲ τὰ ἀντικείμενα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐπροσῆλθε τοὺς ὀφθαλμοὺς· ὅτι ἐξισούτο μὲ τὸν βοῦν κατὰ τὸ μέγεθος· καὶ ὅτι δὲν εἶχε παρὰ ἓν κέρασ, ἐξηπλωμένον κατὰ διαφόρους διευθύνσεις· ἀλλὰ μολονότι ταῦτα ἦσαν κατὰ μέρος ἢ ἐξ ὀλοκλήρου ψευδῆ, ἀμφιβολία ὅμως δὲν ὑπάρχει ὅτι τὸνομα Τάρανδος παράγεται ἀπὸ τὴν Γερμανικὴν ἢ Σκυθικὴν διάλεκτον.

Ἄγριος Τάρανδος, ἐντελῶς αὐξημένος, εἶναι ἰσομεγέθης τοῦ ἐλάφου, ἢ καὶ ἀνώτερος· ἀλλ' ἢ Τάρανδος εἶναι μικροτέρα τῆς ἐλάφου· οἱ δὲ ἡμεροὶ, καὶ μάλιστα οἱ τῆς Λαπωνίας, δὲν φθάνουν ποτὲ εἰς τὸ μέγεθος τῶν ἀγρίων. Τῶν

μεγάλων ἀρσενικῶν τὰ κέρατα ἔχουν κάποτε σχεδὸν δύο πηχῶν μῆκος· τῶν δὲ θηλυκῶν εἶναι πάντοτε μικρότερα, καὶ οἱ κλάδοι αὐτῶν στενώτεροι. Κατὰ τοῦτο ὅμως ὑπάρχει μεγίστη διαφορὰ εἰς τὰ ζῶα ταῦτα· δύσκολον εἶναι νὰ εὔρη τις δύο ὅμοια.

Ὁ Τάρανδος ἔχει δύο λογῶν τρίχας, τὰς μὲν κοντάς, τὰς δὲ μαλλωτάς· ὑπὸ τὸν τράχηλον εἶναι μακραι· τὸν δὲ χειμῶνα ἐξαπλοῦνται καθ' ὅλον τὸ σῶμα μακραι τρίχες, ὑπόλευκοι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον. Τὰ κέρατα μόλις βλέπονται εἰς τὴν γέννησιν τοῦ ζώου, εἰς δεκαπέντε δὲ ἡμέρας ἀναβαίνουν ἓνα δάκτυλον. Εἰς τοὺς Ῥωσικοὺς Τάρανδους τὰ κέρατα καὶ αὐξάνουν ταχύτερον, καὶ μεγαλύνονται περισσότερον, παρὰ εἰς τοὺς Σβεϊκικοὺς. Τὰ ἀπορρίπτειν δὲ οἱ μὲν ἀρσενικοὶ τὸν Νοέμβριον· ἀλλ' αἱ Τάρανδοι φυλάττουν αὐτὰ γενικῶς ἕως τὸν

Μάϊον· τὰ νέα αὐξάνουν ὀκτὼ μῆνας, φθάνοντα εἰς ἐντέλειαν τὸν Αὐγουστον. Εἰς μίαν γέννησιν παράγονται συνήθως δύο τέκνα, τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ διαρκεῖ περὶ τὰ δεκαεξὶ ἔτη.

Οἱ Τάρανδοι κολυμβοῦν εὐκολώτατα, καὶ εἰς τρόπον ὥστε νὰ κρατῶσι τὰς ἡμισείας αὐτῶν ῥάχης ὑπὲρ τὸ ὕδωρ· οἱ πλατεῖς πόδες των, μετὰ βίας μεγάλης χτυποῦμενοι, προάγουν αὐτοὺς τόσον ταχέως, ἀκόμη κ' ἐναντίον εἰς τὰ πλέον δυνατὰ ρεύματα, ὥστε μόλις τοὺς προφθάσει πλοῖάριον μὲ ἰσανὰ κωπία. Ὅταν ὑπερασπίζονται, χτυποῦν πρὸς τὰ κάτω μὲ τὰ κέρατα, ἀλλὰ δὲν κερατίζουσι τὸν ἐχθρόν· λακτίζουσι δὲ σφοδρῶς, καὶ ἀποκρούουσι τὸν λύκον ἢ εὐτυχῆ ἔκβασι· ἀλλ' ὁ ἐπικινδυνότερος ἐχθρὸς των εἶναι ὁ Ἀδδιδάγος, ὅστις, καιροφυλακτῶν, πάλαι κατεπάνω εἰς αὐτοὺς ἀπὸ τὰ δένδρα, ἐνῶ στέκουν ἀπροφύλακτοι. Ὅταν περιπατῶσι, προξενεῖται ἀπὸ τὰς κλειδώσεις τῶν γονάτων ἰδιαίτερός τις κρότος, ἀλλ' οὐδεὶς θόρυβος ἀπὸ τοὺς πόδας· οὗτοι ἔχουν μεμβράναν τινά, ἢ ὁποία τοὺς χρησιμεύει τὰ μέγιστα εἰς καιρὸν χιονοζάλης. Ὑπὸ ταύτης βοηθοῦμενοι, ὡς ἔκ τῆς ὀξείας των ἀσφρήσεως, διαβαίνουν οἱ Τάρανδοι μὲ θανασιτῆν ἀκρίβειαν τὰ πλέον ἐπικινδύνα περὶάσματα εἰς τὰς πλέον σκοτεινάς ταραχόδεις νύκτας τοῦ ἀρκτικοῦ χειμῶνος.

Εἰς τὴν φυσικὴν ταύτην ἐπιτηδειότητα ἐμπιστεύεται τὴν ζωὴν του μετὰ θάρρους ὁ Λαπωνός, — καὶ τῆντι συμφοραὶ ἀκολουθοῦν σπανιώτατα. Εἰς αὐτὸν ὁ Τάρανδος παρέχει ἰσανὴν ἀνταμοιβὴν δι' ὅλα τὰ πλοῖτη, ὅλας τὰς κοσμικὰς ἀναπαύσεις, ἅσας τὸν ἀφνειταὶ τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο κλίμα· ἐνῶ ἡ τροφὴ τοῦ ζώου, συγκειμένη ἀπὸ βόβα, καὶ τοὺς βλαστοὺς τῶν ἀειθαλῶν ἔκ τῶν ἀρκτικῶν φυτῶν, προμηθεύεται μὲ ὀλίγον κόπον. Οἱ οἰκιακοὶ Τάρανδοι προπατοῦν μὲ τάσιν ταχύτητα, ὥστε δύο αὐτῶν, συνεζευγμένοι εἰς Λαπωνικὸν ὄχημα, ἐκτελοῦν εἰς εἰκασιτέσσαρας ὥρας διακοσίων πενήκοντα μιλίων ὄδοιπορίαν. Εἰς ἐν ἀπὸ τὰ Σβεβικὰ παλάτια ὑπάρχει ζωγραφία Τάρανδου τινός, ὁ ὁποῖος παριστάνεται ὅτι ἔσυρεν, εἰς μίαν κατε-

πίευσαν περίστασιν, ἀξιοματικὸν μὲ ἀναγκαῖα ἔγγραφα τὸ ἀπίστευτον διάστημα ὀκτακοσίων μιλίων εἰς τεσσαρακονταοκτὼ ὥρας. Τοῦτο λέγεται ὅτι συνέβη τὸ 1699, καὶ ἡ παράδοσις προσθέτει, ὅτι φθάσας ὁ Τάρανδος ἔπεσε καταγῆς νεκρός. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον διὰ τὴν ταχυδρομίαν του ὠφέλιμον εἰς τὸν Λαπωνὸν τὸ ζῶον τοῦτο. Τὸ δέρμα του κατασκευάζεται εἰς φορέματα, ὑποδήματα, κτλ· τὰ κέρατα γίνονται ἐπιπλα· τὰ νεύρα κλωστή· ἢ σὰρξ χρησιμεύει πρὸς τροφήν· τὸ γάλα πίνεται ῥωπὸν, ἢ μεταβάλλεται εἰς τυρὸν· τὰ ἔντερα προσέτι χρησιμεύουσι, καὶ αἱ γλώσσαι συνήθως ἐξάγονται.

Οὗτω ὁ Τάρανδος συγκροτεῖ τὸν μόνον πλοῦτον τοῦ Λαπωνοῦ, καὶ ἡ φροντίς αὐτοῦ τὸ μόνον του ἐνασχόλημα. Κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ χρόνου, μετοικεῖ εἰς τὴν παραθαλασσίαν, τὰς χαμηλὰς γαίας, ἢ τὰ ὄρη. Οἱ πλοῦσιοι ἔχουσι πολλάκις δύο χιλιάδας, οἱ δὲ πτωχότεροι σπανίως ὀλιγοτέρους τῶν ἑκατῶν. Εἰς τὴν γλώσσάν των καὶ τὰς διαλέκτους αὐτῆς ἐμποροῦν ἢ ἀριθμηθῶσιν ἐβδομηκονταεξὶ διάφορα ὀνόματα τοῦ ζῶου ἢ τῶν καταστάσεων αὐτοῦ. Καὶ εἰς τὴν ἀρκτίαν καὶ εἰς τὴν ἡμερον αὐτῶν κατάστασιν, οἱ Τάρανδοι ἀκολουθοῦν ἀδιστακτικῶς γρηαλέον τινὰ εἰς πάντα κίνδυνον καὶ εἰς πᾶσαν δυσκολίαν. Ὁ βοσκὸς κατευθύνει τούτον μὲ μίαν σφουρίστριαν· ἐν δὲ βλέμμα ἢ ἐν κτύπημα τοῦ ποδὸς κάμνει τοὺς λοιποὺς νὰ ὑπακούωσι μὲ ταχύτητα καὶ προθυμίαν, αἵτινες ἀποδείχνουσι τὴν ἀνωτέραν αὐτῶν νόησιν.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ καλοκαιρίου οἱ Τάρανδοι πάσχουσι πολὺ ἀπὸ ἐντομα, ἐξαιρέτως δὲ ἀπὸ ἐν καλούμενον Οἰστρος Τάρανδου· ὁ βόμβος ἐνός τούτων ἀρκεῖ νὰ ἐμπνεύσῃ τρόμον εἰς ὀλόκληρον ἀγέλην, καὶ νὰ τρέψῃ αὐτοὺς εἰς φυγὴν. Τοῦτο εἶναι τὸ κυριώτερον αἷτιον τῶν κίς τὰ ὄρη καὶ τὰς παραλίας μετοικήσεων, ὅπου εἶναι πλέον ἐλεύθεροι ἀπὸ τοιαύτας ἐνοχλήσεις. Οἱ γρηαλέοι Τάρανδοι, τραχύτερον ἔχοντες τὸ δέρμα, πάσχουσι ὀλιγότερον· πρὸ πάντων δὲ, ὑπόκεινται εἰς τὴν σκληρότητα τοῦ οἰστρου οἱ νεογέννητοι, τῶν ὁποίων τὸ δέρμα διατρύπῃ τὸ ζῶον διὰ νὰ ὑποκαταθέτῃ τὰ ὠά του.

Εἰς τὴν Λαποσίαν ὁρίζονται ὀλίγοι μόνον ἀρκτικοὶ Τάρανδοι· ἀγέλας ὁμοῦ αὐτῶν ἐμπορεῖ τις νὰ ἴδῃ εἰς τὴν Λαλεκαρλίαν. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ εἰς τὴν Σπιτ-βέργαν, καὶ καθ' ὅλην τὴν βορεινὴν Ρωσίαν. Μετὰ πολὺπονον ἐρευνᾶν ἀπέδειξεν ὁ Βαρόνος Κουβιέριος, ὅτι δὲν ἐκτάθησαν ποτὲ νοτιώτερα τῆς Βαλτικῆς ἔκ τῶν ἀρκτικῶν μερῶν τῆς Πολωνίας. Εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν ὑπάρχουσι προσέτι εἶδη τινὰ Τάρανδου, ἀλλ' ἀτελῶς ἐγνωσμένα.

ΡΑΗ ΣΤΜΒΟΤΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΤΣ ΣΜΤΡΝΑΙΟΥΣ.

Ἐπιστολὴ τοῦ μακαρίτου, ἐκ τῆς ὁποίας τὸ παρὸν εἶναι ἔκδοσις, ἐδημοσιεύθη πρὸ δύο ἐτῶν εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ὁμοῦ ἄλλην πρὸς τοὺς ἐν Σμύρῃ Χίους

ΠΙΣΤΩΡΗΣΕΤΕ με, ἐντιμότετοι καὶ φίλτατοι πατριῶται, νὰ κάμω ἀκόμη μίαν παρατήρησιν πρὶν δώσω τέλος εἰς τὴν μακρὰν μου ταύτην ἐπιτολήν. Ἐάν ἔχετε ζῆλον (καθὼς δὲν ἀμφισβητοῦ ὅτι τὸν ἔχετε) νὰ συνεργήσετε εἰς τὸν κοινὸν τοῦ γένους, δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ εὐκοινητε τὴν μάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ ἐπιστημῶν· ἀνάγκη εἶναι νὰ πολυπλασιάσετε κοινὰ σχολεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα παραδίδονται ἐπισημασμένα χυδαῖκῶς κολυβογράμματα, καὶ μόνον νὰ τὰ πολυπλασιάσετε, ἀλλὰ καὶ νὰ διορθώσετε. Πρώτη διορθώσις, ἢ ἀναγκαῖα ἀπ' ὅλας, εἶναι νὰ καταργήσετε τὴν τυραννικὴν συνήθειαν τοῦ ξυλοκοπήματος. Ὅστις ἀσκει μὲ τὸ ξύλον εἰς τὰς χεῖρας, ἐκεῖνος οὐδεὶς νὰ πέμπεται παράντα εἰς τὸ νὰ βόσκη ἢ γαδάρους, καὶ ὄχι νὰ συγχωρῆται νὰ ἀσκήσῃ λογικὰ κτίσματα. Δευτέρα διορθώσις, ἢ ἡ διδασκίαν τὰ κοινὰ γράμματα πρέπει νὰ ἀσκήσῃ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν καὶ τὸ γράψιμον. Τῆς διορθώσεως εἶναι νὰ εὐκολυνθῇ ἡ παράδοσις καὶ τῶν κοινῶν γραμμάτων, καὶ ἄλλον τρόπον οἷας δὲν βλέπω παρὰ τὸ νὰ ἦναι τὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα παραδίδονται τὰ γράμματα, ἢ ἡμιμένα εἰς τὴν κοινὴν γλώσσαν. Ἐχρειάζεται ἄλλη ὀλόκληρος ἐπιστολή, διὰ νὰ σᾶς παραπομπὴν πόσῃ διαφορὰν εὐκολίας κάμνει τὸ ὕδρον· ἀλλ' ἀρκεῖσαι εἰς ἐν μόνον παράδειγμα, ἢ φρόνιμοι καταλάβετε τὰ λοιπά. Ρίς λέγετε Ἑλληνικά, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν κοινὴν γλώσσαν ἡμιμαίνεται Μύτη. Ὑποθέσετε παιδίον ἢ ἢ τεσσάρων χρόνων· ποῖον ἀπὸ τὰ δύο εἰ μάθει εὐκολώτερα καὶ γρηγορώτερα νὰ λαβίξῃ; Μὴ ἀμφιβάλτε ποσῶς ὅτι τὸ τῆ· διατί; διότι αὐτὴν τὴν λέξιν ἔμαθεν ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, αὐτὴν ἀκούει καθ' ἡμέραν ἀπὸ τοῦ προφῆρου, ὅταν τοῦ λέγωσι νὰ σφογγίσῃ τὴν μύτην του. Ὅλα τὰ φωτισμένα ἔθνη τῆς Εὐρώπης τὴν σήμερον παραδίδουσι κοινὰ γράμματα, καθὲν εἰς τὴν κοινὴν γλώσσαν, τὴν ὁποῖαν λαλεῖ· ἔκ μὴ ἀρκούμενοι ἀκόμη εἰς αὐτὸ, οἱ ἡγεμόνες ἐκάστον ἔθνος τιμῶσι καὶ ταπεινοῦσι μὲ δωρεὰς τοὺς διδασκάλους, ὅσοι ἐπιτελοῦσιν ἀκόμη νέους τρόπους εὐκολίας ἐν κοινῶν γραμμάτων. Τὰ ταλαίπωρα παιδία τῆς Ἑλλάδος στοχάζονται τὰ σχολεῖα ὡς δεσμωτήρια, διὰ τὴν δυσκολίαν τῆς παραδόσεως, καὶ τὴν τυραννικὴν ἀγριότητα τῶν διδασκάλων· καὶ τί νὰ σὲ κάμῃ ὁ διδάσκαλος; μὲ τὸ ξύλον

ἔμαθε καὶ αὐτὸς, ἔκ τὸ ἔχει, τρόπον τινά, κατασχύνῃ νὰ μὴ ἐκδικηθῇ εἰς τὴν ῥάχιν τῶν ἀκάκων ἔκ ταλαιπώρων παιδίων ὅσα ξυλοκοπήματα ἔλαβεν ἡ ῥάχης αὐτοῦ ἀπὸ τὸν διδάσκαλόν του· ἐδῶ ἔκ ἐναντίας ἡ ὥρα τοῦ σχολείου εἶναι ὥρα πανηγύρεως εἰς τὰ παιδία.

Καὶ ποῖαν μεγάλην ὠφέλειαν προσμένεις ἀπὸ ταύτην τὴν πολυπλασίαν καὶ διορθώσιν τῶν κοινῶν σχολείων; ἠθέλετε μὲ εἰπεῖν. Ἡ ὠφέλεια, φίλοι καὶ συμπατριῶται, εἶναι αὕτη, καὶ τὴν στοχάζομαι τόσον ἀναγκαῖαν ἔκ τόσον μεγάλην, ὥστε, ἐάν καθ' ὑπόθεσιν κάτενας προκομμένος σπουδαῖος τοῦ γένους ἐκαταδέχετο νὰ γενῆ διδάσκαλος τῶν κοινῶν γραμμάτων, μὲ σκοπὸν νὰ δείξῃ εἰς τοὺς ἄλλους καὶ νὰ εὐκολυνῇ τὸν τρόπον τῆς παραδόσεως, σᾶς λέγω χωρὶς ὑπερβολῆν, ὅτι εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις ἠθέλα τὸν κρίνειν ὠφελιμώτερον ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους διδασκάλους τῶν ἐπιστημῶν. Ὁ πλοῦτος τῶν ἐπιστημῶν ὁμοιάζει τὸν πλοῦτον τοῦ χρυσοῦ. Ποῖον ἔθνος εἶναι καὶ λέγεται πλούσιον; τὸ ἔθνος, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκονται διακόσιοι ἢ καὶ τριακόσιοι πλουτισμένοι μὲ θησαυροὺς μεγάλους, οἱ δὲ λοιποὶ ἀποθνήσκουσι τῆς πείνας, ἢ τὸ ἔθνος, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ χρυσοῦν εἶναι μοιρασμένον εἰς χεῖρας πολλὰς ἀναλόγως μὲ τὸ ἐπάγγελμα καὶ μὲ τὴν κατάστασιν τοῦ καθενὸς πολίτου; βέβαια τοῦτο, ἔκ ὅχι ἐκείνο. Διὰ τοῦτο ὀνομάζονται οἱ Ὀλλανδοὶ ἔκ οἱ Ἀγγλοὶ ἔθνη πλούσια, καὶ ὄχι οἱ Ἰσπανοὶ ἢ οἱ Ἰταλοὶ, μολονότι καὶ εἰς αὐτοὺς εὐρίσκονται τινὲς πολὺπλοῦτοι, καθὼς εἰς τὸ Ἀυστελόδαμον ἔκ εἰς τὸ Λονδίον· τὸ αὐτὸ, φίλοι, ἀκολουθεῖ καὶ εἰς τὰς ἐπιστήμας. Ἐθνος φωτισμένον δὲν ἐμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ τὸ ἔθνος ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκονται διακόσιοι ἢ τριακόσιοι σοφώτατοι ἄνδρες, ἀπὸ δὲ τοὺς λοιποὺς οἱ περισσώτεροι δὲν ἐξεύρουσι οὔτε νὰ γράψωσι, οὔτε νὰ ἀναγνώσωσι μίαν ἐπιστολήν. Τότε μόνον δύναται νὰ καυχῆθῃ τὸ ἔθνος ὅτι ἔχει φῶτα, ὅταν τὰ φῶτα ἦναι σκορπισμένα καὶ διαμοιρασμένα εἰς ὅλους τοὺς πολίτας, κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τῆς καταστάσεως, εἰς τὴν ὁποῖαν καθεὶς εὐρίσκειται. Ὅλοι ἐπιστήμονες νὰ γενῶσι δὲν εἶναι δυνατόν· καὶ, ἂν ἦτο δυνατόν, δὲν ἦτο φρόνιμον πρᾶγμα. Ὅστις θέλει νὰ μένῃ γυμνὸς καὶ ἐξυπόλυτος, ἄς διδάξῃ τὰ Μαθηματικά εἰς ὅλας τοὺς ῥάπτας ἔκ τοὺς ὑποδηματάδας· ἀλλ' ὁμοῦ ὅλοι, ἢ τοῦλάχιστον οἱ περισσώτεροι, χρεωστούν νὰ γράψωσι καὶ νὰ ἀναγνώσκωσι τὴν γλώσσαν, τὴν ὁποῖαν ἐβύζασαν μὲ τὸ μητρικὸν γάλα.

Βέλτιστε, μὴ τὸ κέρδος ἐν πᾶσι σκόπει· τὸ κέρδος ἡγοῦ κέρδος, ἂν δίκαιον ἦ.

ΑΡΑΒΙΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΚΑΙ
ΦΡΑΣΕΙΣ.

1. Η ΓΛΩΣΣΑ ἐνίοτε κόπτει τὴν κεφαλὴν.
2. Ἐὰν ὁ φίλος σου ἦναι μέλι, μὴ τὸν φάγῃς ὅλον.
3. Ὅταν ὁ ποντικός καὶ ὁ κάτος ἔχωσιν ἀγάπην, αἱ ζωοτροφίαι πάσχουν.
4. Ὅταν ἐκβάλῃ γένεια ὁ υἱός σου, ξύρισε σὺ τὰ ἰδικὰ σου.
5. Ὅταν διαβαίνης τὸν τόπον τοῦ μονοφθάλμου, γίνου καὶ σὺ μονοφθαλμός.
6. Ἐὰν κατὰ δυστυχίαν ἔχῃς φίλον μωρὸν, εἶσου σὺ φρόνιμος.
7. Ὅταν ἦναι πολλοὶ πλοίαρχοι, βυθίζεται τὸ πλοῖον.
8. Ὅσα λόγια εἶπες, σὲ κυριεύουν· ὅσα δὲ ἀκόμη δὲν εἶπες, τὰ κυριεύεις σὺ.
9. Ὅταν ἦσαι ἄκμων, ὑπόμεινε· ὅταν δὲ ἦσαι σφύρα, κτύπα ἴσα.
10. Ὅταν σκωριάσῃ ὁ συμβουλάτωρ, ὑαλίζει ἡ συμβουλή.
11. Ὁ καιρὸς διδάσκει ἐκείνον, ὅστις δὲν ἔχει διδάσκαλον.
12. Ὅστις πλαγιάζει ἀδείπνητος, σηκώνεται χωρὶς χρέος.
13. Μιναρὲν κτίζει, καὶ πόλιν ἀφανίζει.
14. Ἐπώλησε τὸν ἀμπελῶνα, καὶ ἠγόρασε πατητήριον.
15. Δανεισμένα φορέματα ζεστασίαν δὲν κάμνουν.
16. Ἡ μήτηρ τοῦ βωβοῦ καταλαμβάνει τὴν γλῶσσαν τοῦ βωβοῦ.
17. Κοιμάται ἡ μήτηρ τοῦ φονευμένου· ἀλλ' ἡ τοῦ φονέως ἀγρυπνεῖ.
18. Ὄρας ὑπομονή, χρόνων ἀνάπαυσις.
19. Φίλοι ἄριστοι εἶναι ὅσοι παρακινοῦν ἕνας τὸν ἄλλον εἰς τὸ καλόν.
20. Ἐπισκέψεις κάλλισται εἶν' αἱ συντομώτεραι.
21. Πιάσε τὸν κλέπτην, πρὶν αὐτὸς πιάσῃ ἐσέ.
22. Ἡμαρτον οἱ ξυλοργοί, κ' ἐκρεμάσθησαν οἱ ὄραται.
23. Οἱ μεγάλοι δυσκόλως ἀποκόπτονται.
24. Μὴ καβαλλικεύῃς εἰς τὸ ἐφίππειον τοῦ γείτονός σου.
25. Ἡ σιωπὴ πολλάκις εἶναι ἀπόκρισις.
26. Προτιμῶ σκύλου κεφαλὴν παρά λέοντος οὐράν.
27. Ἀκόμη καὶ τὸν Ἰούλιον ἐμπορεῖ τις νὰ γλιστρήσῃ.
28. Δύο χρόνους ἔλειπε, καὶ ὑπέστρεψε μὲ δύο κίτρινα ὑποδήματα.

29. Τῆς νεότητος ἡ μέθη ὑπερβαίνει μέθην τοῦ οἴνου.

30. Αἱ ἐπιστῆμαι εἶναι κλεῖθρα· κλεαὐτῶν εἶναι ἡ ἔρευνα.

31. Συμβουλευέου τὸν ἀνώτερον καὶ τὸ τώτερόν σου· ἔπειτα δὲ κρίνε καὶ ἀποφάσῃς ἴδιος.

32. Αἱ ἡμίονοι ὑπῆγαν νὰ ζητήσωσι κέαι καὶ ἐγύρισαν χωρὶς αὐτία.

Ο ΑΔΑΜΑΣ.

Ο ΑΔΑΜΑΣ, ὅστις καθολικῶς ὁμολογῶν ὑπέροτος εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν ὄρυκτῶν, ἀπ' ὅλας τὰς ἐγνωσμένας οὐσίας ἡ σκληροῦ καὶ καθαροῦ εἶναι παντάπασι διαφανῆς, ὡς σταλλός, ἀλλ' ἀπείρως λαμπρότερος· ἔχει τακτικὸν σχῆμα, καὶ γενικῶς εἶναι ἀχρῶμα· μολονότι κάμμιαν φορὰν εὐρίσκειται μὲ λίγα τινα χρωματισμὸν, γαλανόν, πράσινον, κίτρινον καὶ διαφόρους ἄλλους. Οἱ ὠραιότεροι ἀδάμας φέρονται ἀπὸ τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας, καὶ κατὰ τύχην ἀνεκαλύφθησαν, πρὸ διακοσίων ἐτῶν καὶ ἐπέκεινα, εἰς τὸ ἐν Ἰνδοστάν Κόλον ἐπὶ τινος χωρικοῦ, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ ἔσκαπτε χωράφιον αὐτοῦ διὰ νὰ σπείρῃ, εὗρεκεν ἕνα λίθον τούτων καὶ μεγαλώτατον. Ἐκτοτε σκάφη ὅλη ἡ περιχώρος· τόσον δ' ἐκτετατὴν κατήνησαν ἢ πρὸς ἔρευναν ἐργασία, καὶ ἐχρημάσθησαν εἰς αὐτὴν κάποτε ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν χιλιάδας ἀνθρώπων. Ἀλλὰ τὴν σκηνὴν, εἴτε διὰ τὴν ἐξάντλησιν τῶν ὄρυκτῶν, διὰ τὴν ὀλιγωτέραν αὐτῶν ζήτησιν μεταξὺ τῶν ἐντοπιῶν ἀρχόντων, τὸ ἔργον ἐσμικρύνθη πάλιν.

Ἡ μεγάλη τιμὴ, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχαν οἱ ἰσπανιοὶ τοὺς ἀδάμαντας, προήρχετο ἀπὸ τῆς σπανιότητος αὐτῶν· ἀγνοοῦντες δὲ τὴν τέχνην τοῦ κόπτεν καὶ λειανεῖν αὐτοὺς, εὐχαριστοῦντο νὰ τοὺς δένωσιν εἰς τὴν φυσικὴν αὐτῶν κατάστασιν. Διὰ τοῦτο ἐπροτιμοῦσαν τοὺς λίθους ὅσοι εἶχαν ἐκ φύσεως κρυσταλλῶδες σχῆμα. Τέσσαρες μεγάλοι ἀδάμαντες, οἱ καλλωπίστου τὸ θηλυκωτέρου τῆς αὐτοκρατορικῆς χλαμύδα τοῦ Μεγάλου Καρόλου, ἐτι διαφυλαττούμενοι ἐν Παρισίοις, εἶναι ἄκοποι πέτραι τοῦ εἶδους τούτου.

Ἐφεύρηκε δὲ τὴν τέχνην τοῦ κόπτεν καὶ λειανεῖν τὸν ἀδάμαντα νέος τις, Βερκουίνος καλούμενος, εἰς τὴν πόλιν τοῦ Βελγίου Βρούγης τὸ 1456· οὗτος ἐπέτυχε νὰ λειανῇ δύο ἀδάμαντας, τρίβων αὐτοὺς συναλλήλως. Ἐκτοτε δὲ τὴν τέχνην αὐτὴν ἐτελειοποιήθη ἀπὸ τοῦ Ὁλλανδοῦ καὶ Ἀγγλοῦ ἀδαμαντουργοῦ. Μεταξὺ τῶν Ἀσιατικῶν ἐθνῶν, ἀπελάμβανον

μεγίστην ὑπόληψιν ὁ ἀδάμας, ὄχι μόνον διὰ τὴν ἀληθινὴν αὐτοῦ ἀξίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ἔτρεφαν οἱ ἐντόπιοι δευσιδαιμονικὴν ἰδέαν, (ἴχνη τῆς ὁποίας μένει ἕως τὴν σήμερον), ὅτι εἶχε τὴν ιδιότητα νὰ θεραπεύῃ ἀσθενείας, καὶ νὰ καθηουχάζῃ οἰκιακὰς ἐριδας, ἐνῶ ἦτο φυλακτήριον ἰσχυρότατον ἀπὸ φάρμακα, φρενοληψίαν, βασκανίαν, ἐπιφθῶς, βορβόλακας καὶ στοιχεῖα.

Εἰς τρία κυριώτερα εἶδη κόπτονται συνήθως οἱ ἀδάμαντες, καλούμενοι ἐκλαμπροί, ῥοδοειδεῖς, καὶ τραπεξοειδεῖς. Κόπτονται δὲ οἱ μὲν ἐκλαμπροὶ ἀδάμαντες γενικῶς ἀπὸ τῆς φύσεως κρυσταλλωμένους, οἱ δὲ ῥοδοειδεῖς ἀπὸ τοῦς στρογγύλους. Οἱ πρῶτοι, κεκομμένοι ὄντες καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, ἔχουν λαμπρότητα μεγάλην· ὄθεν καὶ ἐκλαμπροὶ ὠνομάσθησαν· δένονται δὲ πάντοτε ἐπὶ μελαίνης βάσεως. Ἄλλοι οἱ ῥοδοειδεῖς, οἵτινες εἶναι πολὺ λεπτότεροι, καὶ παντάπασι ὁμαλοὶ ὑποκάτω, δένονται ἐπάνω εἰς φθὴν λευκοῦ χρώματος, καταστίχτου ἐνίοτε μὲ μαῦρον· εἶναι δὲ φυσικὰ πολὺ μικρότερας ἀξίας παρὰ τοὺς ἐκλαμπροὺς. Ἐτι ὅμως ὀλιγώτερον τιμῶνται οἱ τραπεξοειδεῖς· καὶ κόπτονται δὲ οὕτω μόνον αἱ ἰκανῆς μὲν ἐπιφανείας, ὀλιγοτάτης δὲ παχύτητος πέτραι. Τῶν Ἰνδικῶν νήσων οἱ ἐντόπιοι ἔχουν εἰς ὑπόληψιν μεγίστην τὸν ἀδάμαντα· ἀλλὰ προτιμῶν τὸν τραπεξοειδῆ, νομιζόντες τὰ δύο ἄλλα εἶδη ὄχι τόσον ἀκριθία πρὸς καλλωπισμὸν, οὐδὲ τόσον μεγάλης ἀξίας.

Ἀπ' ὅλους τοὺς γνωστοὺς ἀδάμαντας μεγαλύτερος εἶναι ὁ σταλθεῖς ἐκ τῆς Βραζιλίας πρὸς τὴν βασιλίαν τῆς Πορτογαλλίας τὸ 1746, ἃν ἦναι ἀληθῶς ἀδάμας, καὶ ὄχι λευκὸν τοπάξιον, ὡς ὑπέθεσαν τινεῖς. Εὐρίσκειται δὲ ἀκόμη εἰς τὴν φυσικὴν αὐτοῦ τραχεῖαν κατάστασιν, καὶ ζυγίζεται 1680 καράτια, (περὶ τὰς 12 οὐγγίας), τιμώμενος σχεδὸν τριάκοντα ἑκατομμύρια δισητήλων.

Εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ραῖα τῆς Ματτᾶν, εἰς τὴν νῆσον Βόρνεον, εὐρίσκειται μέγας τις ἀδάμας, ἔχων αὐτῶς σχῆμα, μὲ τινα ἐγκοπὴν πλησίον εἰς τὸ μικρότερον ἄκρον. Εὐρέθη δὲ εἰς τὴν νῆσον αὐτὴν πρὸ περιπέρας μῆος ἑκατονταετηρίδος, καὶ ζυγίζεται δύο οὐγγίας καὶ ἕν τεταρτον. Ἄλλ' ὁ μεγαλύτερος ἀπ' ὅλους τοὺς ἀναμφισβόλους ἀδάμαντας, εἶναι ὁ ὑπὸ Ταυερνιέρου μνημονευόμενος ὡς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ μεγάλου Μογγόλου. Τὸ βάρος του, κατὰ τὸν αὐτὸν συγγραφέα, ὅστις τὸν ἐξέγυσε ὁ ἴδιος, εἶναι 280 καράτια, (περὶπερὶ δύο οὐγγίας). Ὁ ἀδάμας οὗτος εὐρέθη εἰς τὸ Κόλορον τὸ 1550, καὶ λέγεται νὰ ἐτιμῆθη ὑπὲρ τὰ τρία ἑκατομμύρια ἀιστήλων.

Ὁ ἐφεξῆς κατὰ τὸ μέγεθος εἶναι ἀδάμας τις Βραζιλιανὸς, ἀνήκων εἰς τὸν βασιλεῖα τῆς Πορτογαλλίας, ἐξαισίου κάλλους, καὶ ζυγίζων 215 καράτια, (περίπου μίαν ἡμισὺ οὐγγίαν).

Ὁ ἀδάμας, ὅστις καλλωπίζει τὸ σκῆπτρον τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσσίας, εἶναι περίπου ἰσομεγέθους μὲ αὐτὸν περισσεύας· λέγεται δὲ ὅτι ἐχρημάτισε ποτὲ ὀφθαλμὸς εἰδώλου τινὸς εἰς τὴν Σερβγαυίαν τῆς Καρνατικῆς. Στρατιώτης, λιποτακτῆρας ἀπὸ τοῦ ἐν Ἰνδία Γαλλικὸν στράτευμα, ἔκαμε τρόπον νὰ γένη εἰς τῶν ἱερέων τοῦ εἰδώλου τούτου, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἤθελεν ἐμπορέσειν νὰ κλέψῃ τὸν πολυτίμον ὀφθαλμόν.—ἄφθ δὲ, τέλος, κατώρθωσε τὸν σκοπὸν τῆς ἐπιβουλῆς, κατέφυγεν εἰς Μαδράς, ὅπου ἐπώλησε τὸν ἀδάμαντα εἰς τινα πλοίαρχον, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου μετεπώληθη εἰς ἕνα Ἰουδαῖον· ἐκ τούτου ἐπέρασαν εἰς τὰς χεῖρας ἐμπόρου Ἑλλήνου, ὅστις τὸ 1766 ἐπρόσφερεν αὐτὸν διὰ πώλησιν εἰς τὸ Ἀμστελὸδαμον, ὅπου ἠγοράσθη ἀπὸ τὸν πριγκίπα Ὁυλόφφιον, διὰ τὴν αὐτοκρατορίαν Αἰκάτεριναν, μὲ ποσότητα μεγίστην ἀργυρίου, ἐκτὸς ἐτησίως πληρωμῆς 4,000 λιτρῶν στηρλινῶν, ἐπὶ ζωῆς τοῦ πωλητοῦ.

Εἰς τὴν λαβίδα τῆς πολιτικῆς ῥομφαίας τοῦ Ναπολέοντος ἦτο κολλημένος ἀδάμας ὠραιότατος, κεκομμένος εἰς εἶδος ἐκλαμπροῦ, καὶ ζυγίζων σχεδὸν 137 καράτια, (περίπου τρία τέταρτα τῆς οὐγγίας). Τὸ κοινῶς ἰστορούμενον περὶ τοῦ ἀδάμαντος τούτου εἶναι ὅτι ἐπάρθη ἀπὸ τὴν κοίτην τῆς γενέσεως του παρὰ τινος δούλου, ὅστις ἐκρυψεν αὐτὸν εἰς πληγὴν, τὴν ὁποίαν ἠνοίξεν ἐπίτηδες εἰς τὸν μηρὸν του. Ἐφεύρηθη δὲ ἐκ τῆς Ἰνδίας εἰς τὴν Εὐρώπην ὑπὸ Γεωργίου Πίττ, κυβερνήτου τῆς ἐν Σουμάτρα Βεγκούλης, καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἐπώληθη εἰς τὸν Δούκα τῆς Αὐστρίας, ὅστις ἔβαλεν αὐτὸν μεταξὺ τῶν πολυτίμων λίθων τοῦ Γαλλικοῦ θρόνου.

ΑΝΤΙΒΑΛΛΟΥΝ ὡσεπιπλέον οἱ ἀνθρώποι τὰ ἰσχυρότατα ἐμφράγματα εἰς τὴν φανεράν τυραννίαν· ἀλλὰ παραβλέπουν συχνὰ τὸν ἀνεπαίσθητον σκόλοκα, ὅστις κατ' ὀλίγον τὰ τρώγει, καὶ δίδει τελευταῖον τὴν εἰσοδὸν εἰς τὸν κατακλύζοντα χεῖμαρὸν τόσον ἀσφαλεστέραν, ὅσον ἦτο βαρύτερα κορυμμένη.—ΒΕΚΚΑΡΙΑΣ, μετὰφρ. ΚΟΡΑΗ.

Τὸ 1835 ἀπέθαναν εἰς τὴν Ῥωσσίαν 416 ἑκατονταετείς. Ὁ γηραιώτερος εἶχεν ὑπερβῆναι τὰ 135 ἔτη. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἑκατονταετῶν, οἵτινες ὑπερέβησαν τὰ 110 ἔτη, ἦτον 111.—ΕΦΗΜ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ.

ΠΩΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ.

ΠΡΟΣ διασάφησιν τῆς ὀραίας ταύτης εἰκονογραφίας μεταφέρομεν εἰς τὰς σελίδας μας μέρος τοῦ τομαχοστοῦ ἐβδόμου κεφαλαίου τῆς Γεγένεως. Ἡ ἱστορία τοῦ Ἰωσήφ, ὡς γνωρίζουν πιθανῶς καὶ οἱ ἀναγνώσται μας, κρίνεται ἀπ' ὅλους τοὺς ἐπιτηδεῖους τῶν τοιούτων κριτὰς μία τῶν ἀφελεστέρων καὶ παθητικωτέρων, ὅσαι ποτὲ κατεγράφησαν.

ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ.

Ἐπορεύθησαν δὲ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ (Ἰωσήφ) βόσκων τὰ πρόβατα τοῦ πατρὸς αὐτῶν εἰς Συχέμ. Καὶ εἶπεν Ἰσραὴλ πρὸς Ἰωσήφ, Οὐχὶ οἱ ἀδελφοί σου ποιμαίνουσιν εἰς Συχέμ; δεῦρο ἀποστείλω σε πρὸς αὐτούς. Εἶπε δὲ αὐτῷ, Ἰδοὺ ἐγώ. Εἶπε δὲ αὐτῷ Ἰσραὴλ, Πορευθεὶς ἴδε, εἰ ὑγιαίνουν οἱ ἀδελφοί σου, καὶ τὰ πρόβατα καὶ ἀνάγγελόν μοι. Καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸν ἐκ τῆς κοιλάδος τῆς Χεβρών, καὶ ἦλθεν εἰς Συχέμ. Καὶ εὗρεν αὐτὸν ἄνθρωπος πλανώμενον ἐν τῇ πεδίῳ ἠρώτησε δὲ αὐτὸν ὁ ἄνθρωπος, λέγων, Τί ζητεῖς; Ὁ δὲ εἶπε, Τοὺς ἀδελφούς μου ζητῶ ἀπαγγεῖλόν μοι ποῦ βόσκουσιν. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ ἄνθρωπος, Ἀλήθειαν ἐνεῦθεν ἤκουσα γὰρ αὐτῶν λεγόντων, Πορευθῶμεν εἰς Λωθάν. Καὶ ἐπορεύθη Ἰωσήφ κατόπισθεν τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, καὶ εὗρεν αὐτούς ἐν Λωθάν.

Ἠρώτησαν δὲ αὐτὸν μακρόθεν πρὸ τοῦ ἐγγίσει

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΚ ΤΟΥ ΕΒΡΑΙΚΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ.

Καὶ ὑπήγαν οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ νὰ βοσκῆσιν τὰ πρόβατα τοῦ πατρὸς των εἰς τὴν Συχέμ. Καὶ εἶπεν ὁ Ἰσραὴλ εἰς τὸν Ἰωσήφ, Δὲν βόσκουν οἱ ἀδελφοί σου τὰ πρόβατα εἰς τὴν Συχέμ; ἔλα νὰ σε στείλω εἰς αὐτούς. Καὶ αὐτὸς εἶπεν, Ἰδοὺ ἐγώ. Καὶ εἶπεν εἰς αὐτὸν, Πήγαινε, σὲ παρακαλῶ, νὰ ἴδῃς, ἂν ἦναι καλὰ οἱ ἀδελφοί σου, καὶ τὰ πρόβατα, καὶ φέρε με εἰδῆσιν. Οὕτω ἐστειλεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς κοιλάδος τῆς Χεβρών· καὶ ἦλθεν εἰς Συχέμ. Καὶ εὗρεν αὐτὸν ἄνθρωπος τις, ἐνῶ περιεπλανᾶτο εἰς τὴν πεδιάδα· καὶ τὸν ἠρώτησεν ὁ ἄνθρωπος, λέγων, Τί ζητεῖς; Καὶ αὐτὸς εἶπε, Ζητῶ τοὺς ἀδελφούς μου· φανέρωσέ με, σὲ παρακαλῶ, ποῦ βόσκουν. Καὶ ὁ ἄνθρωπος εἶπεν, Ἀνεχώρησαν ἀπ' ἐδῶ· διότι τοὺς ἤκουσα νὰ λέγωσιν, Ἄς ὑπαγῶμεν εἰς Λωθάν. Καὶ ὑπήγεν ὁ Ἰωσήφ κατόπισθεν τῶν ἀδελφῶν του, καὶ εὗρεν αὐτούς εἰς Λωθάν. Καὶ αὐτοὶ τὸν ἶδαν ἀπὸ μακρόθεν· καὶ πρὶν

αὐτὸν πρὸς αὐτούς, καὶ ἐπονηρεύοντο τοῦ ἀποκτείνειν αὐτόν. Εἶπε δὲ ἕκαστος πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, Ἰδοὺ ὁ ἐνυπνιαστὴς ἐκεῖνος ἐρχεται· νῦν οὖν δεῦτε ἀποκτείνωμεν αὐτόν, καὶ ῥίψωμεν αὐτόν εἰς ἓνα τῶν λάκκων, καὶ ἐροῦμεν, Θηρίον πονηρὸν κατέφαγεν αὐτόν· καὶ ὁψόμεθα, τί ἔσται τὰ ἐνύπνια αὐτοῦ. Ἀκούσας δὲ Ῥουβὴν ἐξείλετο αὐτὸν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν, καὶ εἶπεν, Οὐ πατάξωμεν αὐτόν εἰς ψυχὴν. Εἶπε δὲ αὐτοῖς Ῥουβὴν, Μὴ ἐκχέριτε αἷμα· ἐμβάλετε αὐτόν εἰς ἓνα τῶν λάκκων τούτων τῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ, χεῖρα δὲ μὴ ἐπενέγκητε αὐτῷ ὅπως ἐξέλθῃ αὐτὸν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν, καὶ ἀποδοῖ αὐτὸν τῷ πατρὶ αὐτοῦ.

Ἐγένετο δὲ, ἠνίκα ἦλθεν Ἰωσήφ πρὸς τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ, ἐξέδυσαν Ἰωσήφ τὸν χιτῶνα τὸν ποικίλον τὸν περὶ αὐτόν, καὶ λαβόντες αὐτόν, ἐρόψαν εἰς τὸν λάκκον· ὁ δὲ λάκκος κενός, ὕδωρ οὐκ εἶχεν. Ἐκάθισαν δὲ φαγεῖν ἄρτον· καὶ ἀναβλέψαντες τοῖς ὀφθαλμοῖς, εἶδον· καὶ ἰδοὺ, ὄδοιπόροι Ἰσμαηλίται ἤρχοντο ἐκ Γαλαὰδ· καὶ αἱ κάμηλοι αὐτῶν ἔγεμον θυμαμάτων καὶ ῥητίνης καὶ στακτῆς· ἐπορεύοντο δὲ καταγαγεῖν εἰς Αἴγυπτον. Εἶπε δὲ Ἰούδας πρὸς τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ, Τί χρησιμὸν, εἰάν ἀποκτείνωμεν τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν, καὶ κρύψωμεν τὸ αἷμα αὐτοῦ; Δεῦτε ἀποδώμεθα αὐτόν τοῖς Ἰσμαηλίταις τούτοις· αἱ δὲ χεῖρες ἡμῶν μὴ ἔστωσαν ἐπ' αὐτόν, ὅτι ἀδελφὸς ἡμῶν, καὶ σὰρξ ἡμῶν ἐστίν. Ἦκουσαν δὲ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ. Καὶ παρεπορεύοντο οἱ ἄνθρωποι οἱ Μαδιανῆται ἔμποροι, καὶ ἐξείλκυσαν καὶ ἀνεβίβασαν τὸν Ἰωσήφ ἐκ τοῦ λάκκου, καὶ ἀπέδοντο τὸν Ἰωσήφ τοῖς Ἰσμαηλίταις εἴκοσι χρυσῶν· καὶ κατήγαγον τὸν Ἰωσήφ εἰς Αἴγυπτον.

ΒΡΑΧΟΙ ΠΑΡΑΔΟΞΟΙ.—Πλησίον τῆς νήσου Κερκύρας ὑπάρχει βράχος, ὅστις ὁμοιάζει, καὶ ἀκόμη ὁμοιάζει, πλοῖον μὲ τὰ πανία ἀνοιγμένα. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας, οἵτινες ἤξευραν νὰ προσαρμύζωσι τοὺς μύθους αὐτῶν εἰς τὰ φυσικὰ φαινόμενα, ὁ Ποσειδῶν, ἠγανακτημένος κατὰ τοῦ Ὀδυσσεὺς διὰ τὸν φόνον τοῦ Κύκλωπος υἱοῦ του, Πολυφήμου, μετεμόρφωσεν εἰς τὸν βράχον τοῦτον τὸ Φαιακικὸν πλοῖον, τὸ ὁποῖον μετέφερεν αὐτόν εἰς τὴν πατρίδα του. Πλέον ἐτεταμένη τοῦ ὠκεανοῦ γνῶσις ἐδείξεν ὅτι δὲν εἶναι μεμονωμένον τὸ φαινόμενον τοῦτο· παρόμοιον τι εἰς τὰ ὕδατα τῆς Παταγονίας ἠπάτησε πολλάκις καὶ Γάλλους καὶ Ἀγγλοὺς ναύτας· καὶ περιηγητῆς δὲ τις εἰς τὸ Μέξικον ἀναφέρει ἐν ἄλλο εἰς τὰ παραγιαλῖα τῆς Καλιφορνίας.

Πάντη γὰρ ἔστι, πάντα τε βλέπει Θεός.

πλησιάσῃ εἰς αὐτούς, συνόμοσαν κατ' αὐτοῦ νὰ τὸν φονεύσωσι. Καὶ εἶπεν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον, Ἰδοὺ ἐρχεται ἐκεῖνος ὁ κύριος τῶν ἐνυπνίων. Ἐλάτε λοιπὸν τώρα, καὶ ἄς φονεύσωμεν αὐτόν, καὶ ἄς τὸν ῥίψωμεν εἰς ἓνα ἀπὸ τῶν λάκκων· καὶ θέλομεν εἰπεῖν, Θηρίον κακὸν κατέφαγεν αὐτόν· καὶ θέλομεν ἰδεῖν, τί θελοῦν γίνεσθαι τὰ ἐνύπνια του. Καὶ ἀκούσας ὁ Ῥουβὴν, ἠλευθέρωσεν αὐτόν ἀπὸ τὰς χειρᾶς των, λέγων, Ἄς μὴ τὸν βλάψωμεν εἰς τὴν ζωὴν. Καὶ εἶπεν εἰς αὐτούς ὁ Ῥουβὴν, Μὴ χύσετε αἷμα· ῥίψετε αὐτόν εἰς τοῦτον τὸν λάκκον, ὁ ὁποῖος εἶναι εἰς τὴν ἐρήμον, καὶ μὴ βάλετε χεῖρα ἐπάνω του· διὰ νὰ τὸν λυτρώσῃ ἀπὸ τὰς χειρᾶς των, καὶ νὰ ἀποδώσῃ αὐτόν εἰς τὸν πατέρα του.

Ὅτε λοιπὸν ἦλθεν ὁ Ἰωσήφ εἰς τοὺς ἀδελφούς του, ἐκδυσαν τὸν Ἰωσήφ τὰ φορέματά του, τὸ φόρεμα τὸ ποικιλόχροον, τὸ ὁποῖον ἦτον ἐπάνω του· καὶ ἐπῆραν αὐτόν, καὶ τὸν ἐρόψαν εἰς τὸν λάκκον· ὁ δὲ λάκκος ἦτον ἄδειος, καὶ δὲν εἶχε νερόν. Ἐπειτα ἐκάθισαν νὰ φάγωσι ψωμίον· καὶ σηκώσαντες τοὺς ὀφθαλμούς των, ἶδαν· καὶ ἰδοὺ, συνοδία Ἰσμαηλιτῶν ἤρχοντο ἀπὸ Γαλαὰδ μὲ τὰς καμήλους των φορτωμένας ἀρώματα καὶ βάλαμον καὶ μύρον, καὶ ὑπήγαιναν νὰ τὰ φέρωσι κάτω εἰς τὴν Αἴγυπτον. Καὶ εἶπεν ὁ Ἰούδας εἰς τοὺς ἀδελφούς του, Τίς ἡ ὠφέλεια, εἰάν φονεύσωμεν τὸν ἀδελφόν μας, καὶ κρύψωμεν τὸ αἷμα του; Ἐλάτε νὰ πωλήσωμεν αὐτόν εἰς τοὺς Ἰσμαηλίτας· καὶ ἄς μὴ βάλωμεν τὰς χεῖράς μας ἐπάνω εἰς αὐτόν· διότι ἀδελφός μας, σὰρξ ἰδική μας εἶναι. Καὶ οἱ ἀδελφοὶ του συγκάτενευσαν. Καὶ ἐνῶ ἐπενοῦσαν πλησίον οἱ Μαδιανῆται ἔμποροι, ἔσπραν καὶ ἀνέβασαν τὸν Ἰωσήφ ἀπὸ τὸν λάκκον, καὶ ἐπώλησαν τὸν Ἰωσήφ διὰ εἴκοσι ἀργύρια εἰς τοὺς Ἰσμαηλίτας, καὶ οὗτοι ἔφεραν τὸν Ἰωσήφ εἰς τὴν Αἴγυπτον.

ΟΔΟΝΤΩΝ ΜΑΥΡΙΣΜΑ.—Εἰς τὴν Τορκεῖναν καὶ Σιάμην οἱ κάτοικοι μαυρίζουν τὰ ὀδόντια των· τρεῖς ἢ τέσσαρες ἡμέραι ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ βαψίματος, τὸ ὁποῖον γίνεται καὶ εἰς ἀγόρια καὶ εἰς κοράσια, ὅταν ἦναι δώδεκα ἢ δεκατεσσάρων χρόνων. Καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα τῆς ἐργασίας δὲν λαμβάνουν τροφὴν ἄλλην, παρὰ τοῦ ὑγροῦ εἶδους, φοβούμενοι μὴ φαρμακευθῶσιν ἀπὸ τὴν βαφήν, εἰάν καταπίωσι τίποτε μασσημένον. Εἰς τὴν αὐστηράν ταύτην συνήθειαν ὑποβάλλονται ὄλοι, μεγάλοι καὶ μικροί, πτωχοὶ καὶ πλούσιοι, δι' ὁμοιοῦσιν ὅτι ἠθέλην εἶσθαι ἀτιμία τῆς ἀνθρωπότητος νὰ ἔχη τις ὀδόντια λευκά ὡς τὰ τοῦ σκύλου ἢ τὰ τοῦ ἐλέφαντος!

ΠΕΡΙ ΚΟΜΗΤΩΝ.

Ἡ ΠΕΡΙ τῶν Κομητῶν γνώσις μας, ἂν καὶ εἰς τὸ διάστημα τῶν ἐσχάτων δύο ἑκατονταετηρίδων ἔκαμε πρόδοτον ἰκανήν, εἶναι, μ' ὄλον τοῦτο, ἀκόμη ἀτελεστάτη. Τῆς ἐμφανίσεως αὐτῶν ἢ σπανιότης καὶ ἢ τοῦ δρόμου τῶν ἀταξία μᾶς ἐμποδίζουσι ὥστε νὰ ἐξακριβώσωμεν τὴν φύσιν αὐτῶν, ἢ νὰ βεβαιωθῶμεν ἀπὸ τί συνίστανται. Ἀμφιβολία ὁμοῦ δὲν ὑπάρχει, ὅτι συγκροτοῦν μέρος τῆς ἡλιακοῦ μας συστήματος, ἢ πιθανῶς οὐγκεινται ἀπὸ ἀτιμωδῶν σώματα, μὲ μακρὰς φωτεινὰς οὐράς, αἰτίνες ἀντικυβύζουσι πάντοτε εἰς τὸν ἥλιον, λάμπουν δὲ πλειότερον ἢ ὀλιγότερον κατ' ἀναλογίαν τῆς ἐξ αὐτοῦ ἀποστάσεώς των.

Διαφόρως φαίνονται οἱ κομήται κατὰ τὴν θέσιν αὐτῶν ὡς πρὸς τὸν ἥλιον καὶ τὴν γῆν. Ἐὰν μὲν ὁ κομήτης εὐρίσκεται πρὸς ἀνατολὰς τοῦ ἡλίου, καὶ ἀναχωρῆ ἀπ' αὐτοῦ, ἢ λαμπρὰ σειρὰ προηγείται τοῦ σώματος, κατὰ τὴν μορφήν πλόγωνος ἢ γενειάδος. Ἐὰν δὲ ὁ κομήτης εὐρίσκεται πρὸς δυσμὰς τοῦ ἡλίου, καὶ κινῆται πρὸς αὐτόν, ἢ οὐρὰ τότε ἀκολουθεῖ τὸ σῶμα. Ἐὰν, τελευταῖον, ὁ κομήτης ἢ ὁ ἥλιος εὐρίσκονται ἀκριβῶς ἀπέναντι, (ἦγουν εἰς τὴν γῆν πίπτει μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν σωματίων), ἢ οὐρὰ τότε εἶναι ὀπισθεν τοῦ σώματος, φαινόμενη περίξ αὐτοῦ εἰς ὀμιχλώδη μορφήν· ὅθεν ἢ λέγεται κομήτης, ἦγουν, ἀστὴρ μὲ κόμη. Ὁ κομήτης τοῦ 1804 εἶναι ἀξιοσημείωτον παράδειγμα τῆς ἐσχάτης ταύτης διαφέσεως. Ἐπαρουσίαζεν ὀμιχλῶδες φαινόμενον χωρὶς ὄρατόν τι σῶμα, καὶ, κατὰ τὸν Γάλλον ἀστρονόμον Ἀραγῶνα, ὅστις ἐξέτασε πολυμαθέστατα τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἦτο περὶ τὰς 2,000 λεύγας τὴν διάμετρον. Ἀρχήτερον μὲν ἐπιστεύετο ἢ ὑπαρξίς σκοτεινοῦ καὶ στερεοῦ σώματος εἰς τὸ κεντρικὸν μέρος τῶν ἀτιμωδῶν τούτων φαινόμενων· ἀλλ' ἀστέρες ἐπαρτηρήθησαν διὰ κομήτου, τὸ ὅποιον ἦτον ἀδύνατον, ἂν ὑπῆρχε στερεόν τι σῶμα. Ὁ Ἰπλότης Γ. Ἐρσχελος, εἰς τὸ 1795, ἶδεν ἀστέρα τοῦ ἔκτου μεγέθους διὰ μέσου κομήτου· καὶ τὴν σήμερον δὲ οἱ ἀστρονόμοι γενικῶς συμφωνεῖν κατὰ τοῦτο.

Αἱ διάμετροι τῶν κομητῶν διαφέρουσι ἀρχετὰ· οὕτω ὁ τοῦ 1798 ἦτον ἑνδεκα λεύγας τὴν διάμετρον, ἐνῶ ὁ ἐπίσημος κομήτης τοῦ 1811 ἦτον 1089 λεύγας. Αἱ οὐραὶ γίνονται μᾶλλον καὶ μᾶλλον πλατεῖαι, ὅσον μακρύνονται ἀπὸ τὸν κομήτην, καὶ κατέχουσι πολλὰκις ἄπειρα διαστήματα. Ὁ κομήτης τοῦ 1811 εἶχεν οὐρὰν εἰκοσιτριῶν μοιρῶν, ὁ τοῦ 1680 ἑννεήκοντα, καὶ ὁ τοῦ 1769 ἑννεήκοντα ἐπτὰ· καὶ, ὡς λέγει ὁ

κύριος Ἀραγῶν, οἱ δύο τελευταῖοι οὗτοι ἐδύσαντο πραγματικῶς νὰ δύσωσι κάτω τοῦ ὀρίζοντος, ἐνῶ αἱ οὐραὶ αὐτῶν ἦσαν ἐπὶ τοῦ ζενίθ· κρατοῦντες οὕτω τὸ ἡμισυ τόξον τοῦ οὐρανοῦ. Κομήται τινὲς ἐφάνησαν χωρὶς ὄρατὴν οὐρὰν.

Οἱ κομήται κινοῦνται περὶ τὸν ἥλιον, ἂν καὶ εἰς ὠσειδῆ πολὺ ἄτακτα, καὶ ἐπιστρέφουσι ὀρισμένους τινὰς καιροῦς*. Ἡ δὲ ταχύτης τῆς κινήσεως αὐτῶν εἶναι σχεδὸν ἀκατανόητος· καὶ, ὡς οἱ πλανῆται, κινοῦνται ταχύτερα, ὅσον εἶναι πλησιέστερα τοῦ ἡλίου. Περὶ τῶν αἰτίων, ἀπὸ τὰς ὁποίας τῶν κομητῶν αἱ οὐραὶ προέρχονται, περὶ τῶν σχημάτων αὐτῶν, ἢ περὶ τῆς φύσεως τοῦ φωτός των, δὲν ἐμπορεῖ τις νὰ εἰπῇ τὰ ὀλίγα. Ὅσον δὲ περὶ τοῦ ὅτι ἐπενεργοῦν εἰς τὰς παλιρροίας, ἢ αὐξάνουσι τὴν θερμοκρασίαν τῆς ἀτμοσφαιράς, δὲν φαίνεται κατ' οὐδένα τρόπον πιθανόν.

ΕΥΕΡΓΕΣΙΑ.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΕ, σὺ ὑπάρχεις μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· εὐεργετεῖ λοιπὸν πάντοτε πάντας· ἐκεῖνον διὰ τῆς συμβουλῆς σου, τοῦτον διὰ τῆς μεσιτείας σου· ἐκεῖνον διὰ τῶν χρημάτων σου, τὸν ἄλλον διὰ τῆς προστασίας σου· τοῦτον νουθέτησον, ἐκεῖνον ὑληρέτησον, τὸν ἄλλον βοηθήτησον, καθ' ὅποιον ὀδηγήσῃς τὸν τρόπον.

Ἡ εὐεργεσία εἶναι ἀρετὴ μεγάλη, ἐπειδὴ εἶναι ὁ καρπὸς καὶ ἡ ἐκπλήρωσις τῆς ἀγάπης, αὐτὴ ἢ ἐνεργουμένη ἀγάπη. Ὅταν δὲ εὐεργετῆς, πρόσθε μὴ ἐξαχρεώσῃς τῆς εὐεργεσίας σου τὴν χάριν, ζητῶν ἀνταπόδοσιν, ἢ σκανδαλιζόμενος κατὰ τῶν ἀχαριστῶν, διότι, ὅσον οἱ εὐεργετηθέντες ἀθετοῦσι τῆς εὐχαριστίας τὸ χρέος, τόσον ὁ Θεὸς πολυπλασιάζει τῆς ἀνταποδοσεώς σε τοὺς στεφάνους. Μὴ προτιμήσῃς τὴν ἀνταπόδοσιν τῶν ἀνθρώπων, ἦτις εἶναι πρόσκαιρος, τῆς ἀνταποδοσεως τοῦ Θεοῦ, ἦτις εἶναι αἰώνιος. Ἐχε πάντοτε ἐμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν σου τὸ παράδειγμα τοῦ Εὐεργέτου ἢ Σωτήρος σου. Ποσάκις σὺ ἀχαριστος γίνεσαι εἰς τὰς εὐεργεσίας αὐτοῦ; καὶ ὁμοῦ αὐτὸς οὐδέποτε παύει εὐεργετῶν σε. Ἀγαθοποιεῖτε καὶ δανείζετε, μηδὲν ἀπελπίζοντες. Πιστεὺς εἰς τὴν θεῖαν αὐτοῦ ὑπόσχεσιν, καὶ ἔσται ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς, καὶ ἔσοσθε υἱοὶ τοῦ Ὑψίστου.—ΘΕΟΤΟΚΗΣ.

ΚΑΘΩΣ ἡ ὄρεξις τροφῆς εἶναι σημεῖον ὅτι τὸ σῶμα ἔχει καλῶς, οὕτω ἢ ἀγάπη τῶν θεῶν λόγων ἐμπορεῖ νὰ λογιζέται δεῖγμα ὑγείας ψυχικῆς.—ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ.

* Ἀληθεύει τοῦτο μόνον περὶ τῶν ὠσειδῶν κινουμένων· οἱ παρβαρλοικῶς, ἦτοι ὁμοῖα μὲ τροχοὺς κινούμενοι, δὲν ἐπιστρέφουσι ποτέ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Γ'.

Οὐσιωδέστερα προτερήματα τοῦ Δημοτικού Διδασκάλου.

ΔΙΑΙΡΟΥΝΤΑΙ ταῦτα εἰς φυσικὰ ἢ ἀποκτητὰ. Καὶ ἐκ τῶν φυσικῶν τὰ μὲν εἶναι νοερά, τὰ δὲ ἠθικά. Μεταξὺ τῶν νοερῶν ἴσως κατέχει πρῶτην θέσιν

Α'. Ὁ κοινὸς νοῦς. Τόσον οὐσιωδέστερος εἶναι ὁ νοῦς, ὅσον εἶναι εἰς παντοεινὴν χρῆσιν. Πολλοὶ καὶ εὐφρεῖς καὶ πεπαιδευμένοι δὲν ἔχουσι τὸν κοινὸν νοῦν, ἦτοι τὴν κοινὴν αἴσθησιν,—ἐννοῶ ἐκείνην τὴν ποιότητα τοῦ νοῦς, ἣτις κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ βλέπῃ τὰ πράγματα ἀκριβῶς καθὼς ὑπάρχουσι. Ὑποθέτει καλὴν διάκρισιν καὶ αἴσθησιν τοῦ πρέποντος. Εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον σχεδὸν ὅτι εἰς τὰ ζῶα ἢ φυσικὴ ὄμη· διαφέρει ἀπὸ τὴν ἀγχίνουσαν καὶ ἀπὸ τὴν εὐφρῖαν, ἀλλ' εἶναι χρησιμότερα ἢ τῶν δύο· ἐκεῖναι μᾶς θαμβόνουν ὡς ὁ ἥλιος το μεσημέριον· αὐτὴ λάμπει μὲ ἰλαρὸν, ἀλλ' ἀκατάπαντον καὶ ὀφέλιμον φῶς.

Β'. Ἡ ἰκανότης τοῦ νὰ καταλαμβάνῃ καὶ νὰ διακρίνῃ τοὺς χαρακτῆρας τῶν ἄλλων εἶναι προτέρημα πολλὰ ἀναγκαῖον εἰς τὸν διδάσκαλον· διότι ἐκεῖνος, ὅστις δὲν διακρίνει, ἀλλὰ νομίζει ὅλους τοὺς μαθητὰς του ὁμοίους, εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον νὰ μὴ ἀδικῇ πολλοὺς. Μικροτάτη ἐκφρασις ἀποδοκιμασίας κάμνει εἰς τὸν ἕνα μαθητὴν περισσοτέραν ἐντύπωσιν παρ' ὅσην κάμνει εἰς ἄλλον ὁ αὐστηρότατος ἔλεγχος. Νὰ κινήσῃ τὴν προσοχὴν καὶ ἐπιμελείαν τινῶν, εἰς μόνον λόγον ἐγκαρδιώσεως ἀρκεῖ, ἐνῶ ἄλλοι χρειάζονται πολυειδῆ ἢ παντοεινὴν προτροπήν. Τὰς διαφορὰς λοιπὸν τῶν μαθητῶν διαφέσεις, καὶ τὰς διαφορὰς τῶν δυνάμεως, ὁ διδάσκαλος πρέπει ταχέως νὰ διακρίνῃ, διὰ νὰ ὠφελῇ ὅλους, καὶ νὰ μὴ βλάπτῃ κανένα.

Γ'. Προθυμία εἰς τὸ νὰ ἐφευρίσκη μέσα πρὸς κατορθῶσιν τῶν σκοπῶν του. Πολλοὶ διδάσκαλοι μεταχειρίζονται βίαν εἰς περιστάσεις, ὅπως με ὀλίγη ἐφεύρεσιν ἠμποροῦν νὰ κατορθώσωσι τὸν ἴδιον σκοπὸν, καὶ μὲ ἀποτελέσματα ἀπειρῶς καλῆτερα.

Εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς τῶν Ἀντιπροσώπων τῆς Ἀγγλίας χρειάζεται ἐνίοτε νὰ ἀναχωρῶσιν οἱ ἀκροαταὶ δι' ὀλίγα λεπτά ἀπὸ τὰ ἀκροατήρια, ἐπειτα δὲ ἀνοίγονται αἱ θύραι, ἢ ἐπιστρέφουσι. Πολλὴν δυσκολίαν ἐδοκίμαζαν οἱ ἐπιφορτιζόμενοι τὸ χρέος νὰ ἀδειάζωσι τὰ ἀκροατήρια· καὶ τοῦτο, ὄχι διότι ὁ λαὸς δὲν ἠθέλε νὰ ἀναχωρῇ, ἀλλὰ διότι καθεὶς ἐπεθύμει

νὰ κρατῇ θέσιν πλησίον εἰς τὴν θύραν, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ ὅτε ἠθέλε δοθῆν ἢ ἀδεια· ὅσοι λοιπὸν ἐκβαίναν πρῶτον ἐστέκοντο πλησίον, καὶ τὸ πλῆθος ἐμπόδιζε τόσον τοὺς ἐξερχομένους, ὥστε ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἐχρηιάζετο συχνὰ εἰς νὰ ἀναχωρήσωσιν ὅλοι οἱ ἀκροαταὶ, καὶ τοῦτο μὲ πολὺν κόπον τῶν φυλάκων.

Τὸ κακὸν ὁμοῦ ἐδιορθώθη, καὶ μὲ τρόπον ἀπλούστατον, ὡς εἰδοποιούμεθα παρὰ τινος, ὅστις εὐρίσκετο κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἰς τὸ Λονδίνον. Διετάχθη ὥστε ἀπὸ μίαν θύραν νὰ ἐμβαίη ὁ λαὸς, καὶ ἀπὸ ἄλλην νὰ ἐκβαίη. Μετὰ ταῦτα εὐθύς ἀφοῦ ἐδίδετο ἢ προσταγή, Ἄδειάστε τὰ ἀκροατήρια, καθεὶς ἔτρεχεν ὅσον τάχιστα διὰ νὰ λάβῃ θέσιν πλησίον εἰς τὴν ἄλλην θύραν, διὰ τῆς ὁποίας ἐμελλαν ὅλοι ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν νὰ ἐπιστρέψωσι, καὶ οὕτω τὰ ἀκροατήρια ἠδειάζοντο ταχέως.

Μέσον τῶν ἀπλῶν μ' ὄλον τοῦτο, πόσῃν εὐχαρίστησιν ἀναμφιβόλως ἐδοκίμασεν ἐκεῖνος, ὅστις πρῶτος τὸ ἐπρόβαλε, βλέπων τὰ καλὰ τε ἀποτελέσματα! Τὴν ἴδιαν εὐχαρίστησιν δύναται νὰ λαμβάνῃ ὁ διδάσκαλος, ὅστις δὲν θέλει νὰ βιάξῃ καὶ νὰ ἐλαύνῃ τοὺς μαθητὰς του, ἀλλὰ νὰ τοὺς ἐκλύῃ, δεικνύων εἰς αὐτοὺς τὸ ἀληθινὸν των συμφέρον, καὶ ὀδηγῶν αὐτοὺς, ὥστε νὰ ἀκολουθῶσι τὰ μαθήματά των μὲ εὐχαρίστησιν.—Φ. Α. Ε.

ΠΑΙΔΕΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΡΟ ΤΟΥ 1821.

Ω ΑΙΣΧΟΣ! Εἰς τὰς θουλικὰς τοῦ ἔθνους μας ἡμέρας, ὅσον φησὶ ἡμεῖς ἐκείνην προδοτικὴν λαμπρότητα. Εἰς ὅσην πορτογαλλικῶν, ἔστην μοσχέριον Χιον, ὅσον ἐξάσιν ἐπιστημῶν σχολεῖον. Ἐκεῖ ὁ γέρον Σελεπὴς τὸν νοῦν τῆς νεολαίας ἔτρεχε μὲ ὑψηλὰς ἀλγεβρικὰς ἰδέας· Κ' ὁ Βαρβαλάχος, ἐξηγῶν τοὺς λόγους τῶν Πλατῶνων, τοὺς νέους μας εἰς μίμησιν ἐκάλεσε τῶν προγόνων· Καὶ τοῦ Θεναρῶν μαθητῆς, ὁ Βάμβας, τὴν χημείαν ἔδιδασκε μὲ μέθοδον, μὲ τὰξιν, καὶ εὐχλωπῆσαν. Ὁ Λέσσιος Βενιαμὴν τὸν Βάμβαν ἀμιγλῆστον ὅσον δύο Οἰκονόμους τῆς ἢ Σμύρνης ἐκαυχάτο. Εἰς παραδόσεις ὑψηλὰς, ἀπὸ σοφίαν πληρείς, τοὺς Κυδωνεῖς ἐφύπτιζεν ὁ θαυμαστός Καίρης. Ἐξέδιδον τὸν Λόγιον Ἐρμῆν οἱ Κοκκινάκαι· οἱ Κοῦμαι, οἱ Θεόκλητοι, καὶ οἱ Καπετανάκαι συνέθετον συγγράμματα σοφὰ καὶ στοιχειώδη. Γυναῖκες μὲ φρονήματα Ἑλληνικὰ καὶ ἀνδράσθη, καὶ πρῶτη μεταξὺ αὐτῶν ἢ νέα Εὐλαθία, μετέφραζον ὠφέλιμα διδακτικὰ βιβλία. Εἰς τὴν σκηνὴν ἐπαίξοντο οἱ Βρούτοι τοῦ Βελταίρου, Ὁ Φίλιππος καὶ ἡ σκληρὰ Ἠλέκτρα τοῦ Ἀλφειέρου. Πολυζῶνται, Πίκολλοι, Γεννάδιοι, Σχηνάδες, καὶ Βογορίδοι, λόγοι τοῦ γένους μας λογάδες, εἰς τὰς σχολὰς συνέβησαν τῆς Γέττιγκας, τῆς Πίτζας, Κ' εἰς τὰ πανεπιστήμια τῆς Σένας ἢ Ταμιζίας. Α. ΣΟΤΤΟΣ.

ΟΙ ΕΞ ΑΜΑΘΕΙΑΣ ΦΟΒΟΙ.

Απο τὰς ἀρετὰς τῆς ἀμαθείας καὶ βαρβαρότητος εἶναι ἡ καταφρόνησις τῶν περιηγητῶν. Δὲν ἔμπορεῖ νὰ χωρήσῃ πολλῶν χυδαίων ὁ νοῦς, διατί νὰ περιέρχονται ἄνθρωποι μὲ τόσους κόπους καὶ μόχθους, καὶ μάλιστα διαίτῃ νὰ ἐξοδεύωσι τόσα χρήματα, πρὸς θεωρίαν ἢ ἀνακάλυψιν ἀσημάντων ἢ νεκρῶν ἀρχαιοτήτων. Τῶν σοφῶν ἢ περὶ τὰ τοιαῦτα περιέργεια κατακρίνεται ὑπ' αὐτῶν ὡς εἶδος μωρίας. Καὶ ἂν μὲν ἐπεριωρίζοντο εἰς ἀπλὴν καταφρόνησιν, ὑπομονή· ἀλλὰ πόσα ἐμπόδια δὲν ἀντιβάλλουν πολλάκις εἰς τὰς πλέον κοινωφελεῖς ἐρεῦνας! Τὴν ἀλήθειαν ταύτην διασαφηνίζει ἀρκετὰ τὸ ἐφεξῆς ἀνεκδοτόν, ἐνῷ συγχρόνως μᾶς δείχνει εἰς πόσον γελοιώδεις ὑποψίας καὶ φόβους ῥίπτει πολλάκις τοῦς ὀπαδοὺς αὐτῆς ἢ ἀπαιδευσία.—

Οἱ ἐντόλιοι, λέγει εἰς τῶν ἐπισήμων περιηγητῶν τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος (Niebuhr), ἔθεθον μὲ δυσπιστίαν καὶ φόβον τὰ πρὸς καταμέτρησιν ἐργαλεία μου· ἡ τῶντι ἢ ἠλιθιότης αὐτῶν καὶ ἀγνοία ἐμπόδιζαν ὄχι ὀλίγον τὰς ἐρεῦνας καὶ παρατηρήσεις μου. Αἰγυπτίως τις ἔμπορος, βλέπων ὅτι ἑκατεύθυνα πρὸς τὴν πόλιν ὄργανόν τι, ἔλαβε περιέργειαν, καὶ ἐξήτησε νὰ τὸ στοχασθῆ· ἀλλ' ὡς ἐκύτταξεν εἰς τὸ ὑάλιον, καὶ ἶδε πύργον τινὰ γυρισμένον ἄνω κάτω, ἐτρόμαξε· καὶ ἐξεπλάγη τὰ μέγιστα. Ἀμέσως διεδόθη λόγος, ὅτι ἦλθα νὰ ἀνατρέψω τὸν τόπον· ἔφθασε δὲ εἰς τὰ ὄρα καὶ τοῦ κυβερνήτου· ὥστε ὁ Ἰανίσαρος μου δὲν ἤθελε πλέον νὰ με συνοδεύῃ, ὁπότε εἶχα μαζῇ μου τὰ ἐργαλεία.— Πλησίον χωρίου τινὸς παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου, ἐνῷ ἔκαμνα παρατηρήσεις ἀστρονομικάς, μ' ἔχασκε προσετικώτατα καλὸς τις χωρικός. Ἐγὼ δὲ, διὰ νὰ τοῦ εὐχαριστήσω τὴν περιέργειαν, τὸν εἶπα νὰ κυττάξῃ διὰ τῶ αὐτῶ ὑάλιου. Ὅτε ἶδε τὸ χωρίον, εἰς τὸ ὁποῖον ἑκατοῖκει, γυρισμένον ἄνω κάτω, ὑπερφοβήθη· ὁ δὲ δούλος μου τὸν εἶπεν, ὅτι ἡ διοίκησις μὲ εἶχε στείλει νὰ χαλάσω τὸ χωρίον ἐκεῖνο διὰ πταίσμα τι τῶν ἐγκατοίκων του. Ὁ ἄθλιος τότε μὲ παρεκάλεσε νὰ προσμείνω ὀλίγην ὥραν, ὥστε νὰ προφθάσῃ νὰ σώσῃ τὴν γυναικα ἡ τὴν ἀγελάδα τῆ. Ἐπειτα ἔτρεξε βιαστικὸς εἰς τὴν οἰκίαν· ἐγὼ δὲ ὑπῆγα παλιν εἰς τὸ πλοιάριον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΗ ΠΑΤΗ ΘΕΡΜΩΝ ΥΔΑΤΩΝ.

Εἰς τὸν ὄρμον, ὅστις φέρει ἀπὸ τὴν Λαμίαν εἰς τὴν Ἰπάτην (Πατραζίκι), ἡμίσειαν ὥραν περίπε μακρὰν τῆς τελευταίας πόλεως, δύο ἡμισυ δὲ τῆς πρώτης, ὑψοῦται λόφος, ὅστις σύρει τὴν προσοχὴν ἑκάστου οἱ τῶν λευκοτάτων τιτανικῶν κατακρημνισμάτων· ἡ δὲ

κορυφὴ τοῦ λόφου τοῦτου ὑπερέχει τὰς κορυφὰς ἐνὸς πλυσιάζοντος ὀλίσους πλατάνων.

Ὁ λόφος οὗτος ἰμοιάζει πολὺ μὲ φυσάλιδα, ἥτις, ὑψωθείσα ἀπὸ ἠφαιστίου πύρ, ἐσκληρύνθη· ἀντι δ' αἰθάλης καὶ πυρὸς, ἀναερίει ἰκανὴ ποσότης βραστοῦ ὕδατος, τὸ ὑποῖον, διὰ τὴν ἀφθονίαν τοῦ ἐμπεριεχομένου θείου, ἐπέχει βεβαίωτατα τὸν πρῶτον βαθμὸν μεταξὺ ὅλων τῶν θειούχων ὑδάτων· καὶ διὰ τὴν θεραπευτικὴν του δύναμιν δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θέλει ἀπολαύσειν τὴν ἀνήκουσαν φήμην καὶ ὑπόληψιν.

Αὐτὸς ὁ λόφος καλύπτεται ὅλος διήλου ἀπὸ τιτανούχα κατακρημνίσματα· ὁ δὲ βαθὺς καὶ σκοτεινὸς ἤχος, ὅστις ἀκούεται πλησίον τῆς πηγῆς, μᾶς κάμνει νὰ ὑποθέσωμεν μετὰ βεβαιότητος ὅτι ὁ λόφος οὗτος εἶναι κοῦφος.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν θέσιν του, πρὸς μεσημέριαν μὲν κεῖται ἡ Οἶτη, πρὸς μεσημέριαν καὶ δυσμὰς ἡ Ἰπάτη, πρὸς δυσμὰς ὁ Πίνδος, πρὸς ἀρκτον ἢ κατὰ τὴν Λαμίαν διατρέχουσα σειρὰ τοῦ Πίνδου, πρὸς δὲ ἀνατολὰς παρουσιάζεται τερπνοτάτη θέα τῆς παρακειμένης θαλάσσης, ὥστε δικαίως ἡ θέσις αὐτῆ δύναται νὰ ὀνομασθῆ χαρμῆστῆ καὶ τερπνοτάτη. Ἡ ζωηρὰ βλάστησις, τὸ ἐξ ὠραίων πλατάνων συνιστάμενον καὶ πλησίον κείμενον δάσος, ἡ ἐπὶ ἀποτόμων βράχων κειμένη καὶ μὴ πολλὴ ἀπέχουσα πόλις τῆς Ἰπάτης, καὶ ἡ τῆς Λαμίας, συντείνουσι μεγάλως πρὸς εὐχαρίστησιν,—φάνει μόνον νὰ συστηθῶσι τὰ πρὸς ὑποδοχὴν ἀναγκαῖα οἰκίσματα, καὶ διὰ τοῦτο δὲν εἶναι χρεῖα μεγάλων ἐξόδων.

Εἰς τὸ κέντρον τοῦτου τοῦ ἠφαιστίου λόφου ἀναερίει ἀφρίζουσα καὶ βράζουσα ζωηρῶς ἐν ἀφθονίᾳ, ὡς μικρὸς βῆας, θειούχος πηγὴ, ὥστε δύναται νὰ ἐξαρκῆσῃ διὰ 59 ἢ 60 λουτρὰ. Τὸ κρατηροειδὲς κοίλωμα, ὅπου συνάγεται τὸ θερμὸν ὕδωρ, καὶ τὸ ὅποιον δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς δεξαμενὴ εἰς τοὺς πάσχοντας, ἔχει εἰς τινὰ μέρη 5 ἕως 10 ποδῶν βάθος, καὶ 30 ἕως 40 πλάτος.

Διὰ πολλοὺς λόγους συμπεραίνα, ὅτι ἐνταῦθα ὑπῆρξε πρότερον καὶ λουτρὸν ἀπὸ λίθους καὶ μάγμαρα κτισμένον· καὶ μέχρι τῆς σήμερον εἰς 5 περίπου πόδας βάθος ἀνακαλύπτεται κυκλοειδὲς περιτείχισμα τριγύρω εἰς τὴν κεντρικὴν πηγὴν, τὸ ὑποῖον ὅμως ἐφάρβη καὶ κατακρημνίσθη ἐξ αἰτίας τῆς πολυκαιρίας καὶ τῆς διηνεκοῦς ἐπιβροῆς τοῦ θερμοῦ ὕδατος· προσέτι δὲ, καὶ ἡ ἐν τῷ βάθει κλιμακοειδὲς τάξις τῶν λίθων ἀποδεικνύει πολλὰ πιδανῶς τὴν ὑπαρξίν τινὸς κλίματος, ἥτις ἐχρησίμευε διὰ νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὸ λουτρὸν.

Ἡ θερμοκρασία τοῦ ὕδατος τοῦτου διαφέρει ἀναλόγως μὲ τὸ βάθος· εἰς τὴν περιφέρειαν εἶναι 22 βαθμοὺς P., εἰς τὸ κέντρον 38° 40' P., ἡ μεσαία θερμοκρασία εἶναι 29° P. Διὰ τῆς ὁσμῆς εὐκόλως δυνάμεθα νὰ ἐξιχνιάσωμεν τὴν παρουσίαν τοῦ θείου, τὸ ὅποιον εἶναι ὅμως ἐνωμένον μετὰ τοῦ ὑδρογονικοῦ ἀερίου εἰς πτητικώτατον σχῆμα.

Εὐθὺς μετὰ τὸ πρῶτον λουτρὸν ὁ λουόμενος αἰσθάνεται ἰδιαιτέρον καὶ εὐάρεστον κέντημα εἰς τὴν ἐπιδερμίδα, ἥτις κοκκινίζει ὀλίγον· αἱ ἐνεργεῖαι τοῦ δερματος αὐξάνουσι, καὶ ἐπέρχεται εὐάρεστος καὶ ἀγαθοποιὸς ἰδρῶς. Μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἡμερῶν ἐξακολουθεῖ ἡ ἐκπονή θειούχου ἀέρος, ὥστε δικαίως δύναται τις νὰ προσμείνη χρηστὰς ἐνεργείας μετὰ τὴν χρῆσιν ὀλίγων τινῶν λουτρῶν, καὶ τοῦτο βεβαίον καὶ ἡ πείρα.

Εἰς τὸν πυθμὲνα τῆς δεξαμενῆς εὐρίσκειται παχεῖά τις ἀργιλλώδης

ἰλύς, ἥτις ἔχει δυνατόν ὄσμην θείου. Δύναται δὲ νὰ χρησιμεύσῃ διὰ θεικὰ ἰλυώδη λουτρὰ, καὶ κατὰ τὰ ἐμπεριεχόμενα συστατικά μέρη δὲν εἶναι ἀμφιβολία ὅτι θέλου ἀποδοῦν ὠφελιμώτατα εἰς αἰόφορα πάθη.

Ἡ ἐπιρρῆνεια τοῦτου τοῦ ὕδατος καλύπτεται εἰς τινὰ μέρη ἀπὸ ὑπώχρους, εἰς ἕτερα δὲ ἀπὸ ὠχρῆς φυσάλιδας. Σφοδρὰ ἀνάπτουσι τῶν ἀερίων ἐκ τῶν βρασθῆς ζέοντων ὑδάτων προξενεῖ αἰσθησιν καχλιάζοντος ὕδατος.

Τὰ χαρακτηριστικά τοῦτου τοῦ ὕδατος εἶναι τὰ ἀκόλουθα.— Ἀμέσως ἀφοῦ ἐξαντληθῆ, ἔχει χροῖμα πρασινοειδὲς καὶ θολόν· ἀφοῦ δὲ κρυθῆ ὅλος διήλου, σχηματίζει ὑπώχρον κατακρημνίσμα, ἐξ αἰτίας τῆς ἀντανεργείας καὶ διαλύσεως τῶν συμμίκτων μορίων τοῦ θερμοῦ τοῦτου ὕδατος. Ἡ γρεῦσις καὶ ἡ ὑσρησις ἀνακαλύπτουσι ὑδροθεικὸν ὄξυ, καὶ τινόντι ἡ πολλὰ εὐάρεστος ὑπόξυνος καὶ ὀλίγον ἀκατώδης γρεῦσις συνιστᾷ τὸ ὕδωρ τοῦτου ἰδίως πρὸς πόσιν, τῶσον εἰς τὴν πηγὴν συγχρόνως μὲ τὴν χρῆσιν τοῦ λουτροῦ, ὅσον καὶ ἀφοῦ μετακομισθῆ εἰς κατάλληλα λαγύνια.—ΛΑΝΔΡΕΡ.

Η ΔΑΝΘΑΣΜΕΝΗ ΜΗΤΗΡ.

ΕΝΩ ἀξιωματικὸς τις τοῦ ἱππικοῦ ἐπεριπάτει μίαν ἡμέραν εἰς τὸν δρόμον,—λέγει ὁ ταγματάρχης Κέππελος,—Βουλγαρί τις ἐδραμεν ἔξω τοῦ οἴκου, φωνάζουσα, Ἐπιβέ μου υἱέ! τί! ἐπειδὴ τὴν αἰσθῆσαι λαμπροφορημένος, δὲν καταδέχεσαι πλέον τὴν πτωχὴν σου μητέρα; Ἐνταῦθ δὲ μία γηραλεωτέρα ὠνόμασεν αὐτὸν ἔγγονόν της, καὶ οἱ κώτεροι τῆς οἰκογενείας τὸν ἐχαιρέτου ὡς ἀδελφόν. Καὶ τότε μὲν ὁ ἀξιωματικὸς ἔκαμε τρόπον, ὥστε νὰ φύγῃ· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, περῶν ἀπὸ τινὰ δρόμον, ἀνειδίσθη διὰ τὴν παρὰ φύσιν διαγωγὴν αὐτοῦ, κατηγορούμενος τάχα ὅτι δὲν ἐχρειάζετο νὰ ὁμολογήσῃ τοὺς συγγενεῖς του. Οὕτω προσβλήθεις, ἐξήτησε τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ Κόμητος Diebitsch, καὶ πάραυτα, μὲ τὸ μέσον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Βουλγαρίας, ἔγινεν ἡ χρειάδης ἐξέτασις. Τὰ μέρη ἐπαρουσιάσθησαν, καὶ ἡ λεγομένη μήτηρ ἐφώνησε, λέγουσα, Ἐάν ἦναι ὁ υἱός μου, πρέπει νὰ ἔχῃ ἐν σημάδιον εἰς τὸ ἀριστερόν μέρος τοῦ μετώπου του. Ἀφηρέθη λοιπὸν ὁ πῖλος τοῦ ἀξιωματικοῦ, καὶ, παράδοξον! τὸ σημάδιον ἐφάνη εἰς αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ἡ δὲ γυνὴ θυμαβεύουσα ἐφώνησεν, Ἀὐτὸ τὸ σημάδιον τὸ εἶχεν ἀφοῦ ἦτον ὀκτῶ χρόνων. Τότε ὁμοῦς ἐμπεσολάβησαν διάφοροι ἀξιωματικοὶ Ῥῶσσοι, λέγοντες ὅτι ὁ νεὸς δὲν εἶχε τὸ σημάδιον ὁπότε ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Πετρούπολεως, ἀλλ' ἔπαθει αὐτὸ εἰς ἐχθροπραξίαν τινὰ ἐμπροσθεν τῆς Σούμλας.—Ποτέ τις δὲν πρέπει νὰ ἦναι ὑπερβέβαιος.

Ἰπὲρ σεαυτοῦ μὴ φράσῃς ἐγκώμια. Φίλων ἔπεινον μάλλον ἢ σεαυτοῦ λέγει.

ΟΦΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΛΑΤΡΕΙΑΣ.

Ἡ ΔΗΜΟΣΙΟΣ λατρεία εἶναι ἐξαιρετόν μέσον νὰ τιμῶμεν τὸν Θεόν, ὡς θέλει νὰ τιμᾶται. Ἡ δημοσίος λατρεία εὐκολύνει τὴν λατρείαν τῶν πράξεων, ὄχι μόνον μὲ σοφὰς διδασκαλίας, τῶν ὁποίων εἶναι ἡ πηγὴ, ἡ μὲ θερησκευτικὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ἐμφυτεύει εἰς τὰς ψυχὰς μας· ἀλλ' ἀκόμη διότι παραβάλλει τοὺς ἀνθρώπους μεταξὺ τῶν, καὶ εἰς τὸ μέσον τῶσων αἰτίων, τὰ ὁποῖα ζητῶν νὰ τοὺς ἀποχωρήσωσι, τοὺς προσφέρει δεσμοὺς ἐνώσεως, ἥτις τοὺς συσφίγγει, διὰ νὰ τοὺς εἰρηνεύῃ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ νὰ τοὺς ἀναβιβάξῃ ἐνωμένους καὶ εἰρηνευμένους εἰς τὸν οὐρανόν.

Εἶναι βέβαιον, ἀδελφοί μου, ὅτι ἡ ἀδικία καὶ ἡ σκληρότης μᾶς συναπαντῶσι συγχρότατα. Ἡ ἀφιλοκερδία εἶναι σπανία. Ἡ ὑπερφλαυτία ἐκτείνει πλεότερον τὰ ὄριά της· διὰ ταῦτα συντρέχον νὰ καταστήσωσι τὸν ἄνθρωπον ξένον ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον· διότι αἱ πρόοδοι τῆς πολυτελείας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ μᾶς ἀπομακρύνουν μεταξὺ μας. Οἱ πλοῦτοι καὶ δυνατοὶ τῆς γῆς, εὐρισκόμενοι εἰς μεγίστην διάστασιν ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀδυνάτους, ἀγνοοῦν τὰ δίκαιά των, καὶ λησμονοῦν τὰς χρεῖας των. Οἱ πολιτικοὶ βαθμοὶ ὑψόνουν διαφόρους τάξεις μεταξὺ τῆς πολιτικῆς κοινωνίας, αἵτινες σχεδὸν δὲν συγχωροῦν νὰ θεωρῶνται, νὰ γνωρίζωνται, καὶ νὰ συσχετίζωνται μεταξὺ τῶν οἱ ἄνθρωποι. Ἡ ὑπερηφάνεια, ἡ ὑψηλοφροσύνη, ἡ ματαιότης ἔθεσαν μεταξὺ τῆς μᾶς τάξεως καὶ τῆς ἄλλης μέγαν ἀποχωρισμόν, καὶ ἐδημιούργησαν διὰ τοὺς μεγάλους καὶ πλουσίους, τρόπον τινὰ, κόσμον χωριστόν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον σπανίως ῥίπτουσι ὄμμα εἰς τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους, καὶ ἐνίοτε τοὺς θεωροῦν ὡς ἐντελῆ ὄργανα τῆς θελήσεώς των.

Μ' ὅλον τοῦτο, ἀδελφοί μου, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καταγομέθα ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος. Ὅλοι ἔχομεν εὐγένειαν καὶ ἀξίαν τὴν αὐτὴν, ἐπειδὴ εἴμεθα ὅλοι τέκνα τοῦ Θεοῦ· ὅλοι μετέχομεν ἀπὸ τὴν αὐτὴν οὐράνιον χάριν· ὅλοι εἴμεθα ἐξηγορασμένοι παρὰ τοῦ Σωτῆρος· ὅλοι εἴμεθα σπασμένοι μετὰ τὴν σφραγίδα τῆς ἀθανασίας. Ταῦτα εἶναι ἡ μεγαλειότης καὶ ἡ ἀξία μας.

Εἴμεθα δὲ ὅλοι ὄντα ἀδύνατα, πάσχοντα ἢ ὑποκείμενα εἰς πάθη. Ὅλοι ἔχομεν χρεῖαν ὅ εἰς τοῦ ἄλλου. Δὲν δυνάμεθα νὰ ζῶμεν χωρὶς βοήθειαν, καὶ χωρὶς ὁ εἰς νὰ θυσιάξῃ τὰ συμφερόντά του διὰ τὸν ἄλλον. Ταῦτα εἶναι τὰ χρεῖα μας πρὸς τὴν ἀγαθοερίαν.

Εἶναι ἀράγε ἄλλοῦ ἀρμοδιότερον νὰ κηρύτ-

τωνται αὐται αἱ ὁμοιότητες τῆς μεγαλειότητος καὶ ταπεινότητος, τῆς ἀξίας καὶ ἀναξιότητος, παρὰ ἐκεῖ, ὅπου τελείται ἡ δημόσιος λατρεία, ἥτις μᾶς συνάγει ὅλους εἰς τὸν αὐτὸν ναὸν, ἐξαιλεῖται ὅλας τὰς κοινωνικὰς διακρίσεις, διδάσκει τὴν εἰς ὅλους ἀδελφικὴν ἰσότητα, καὶ δὲν ἀφίνει νὰ ὑπάρξῃ ἄλλη, παρὰ ἡ τῆς εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς;

Ὡ πόσον εὐάρεστος κοινωνία, ἥτις συνίσταται εἰς τὸνομα τοῦ Θεοῦ, ὅστις κατὰ τὸ φαινόμενον δὲν ἔχει κάμμιν ἄλλην σχέσιν με τοὺς ἀνθρώπους! Ἐδῶ μόνον ὁ ἄρχων καὶ ὁ ἀρχόμενος, ὁ πλούσιος καὶ ὁ πτωχός, ὁ μέγας καὶ ὁ μικρός, συνευρίσκονται καὶ διδάσκονται τοὺς λόγους τῆς εἰρήνης, τῆς ὁμονοίας, τῆς ἀγάπης, καὶ τῆς ἀδελφικῆς ἰσότητος! Εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ὑψίστου μηδενόονται σχεδὸν ὅλαι αἱ πολυάριθμοι ἀνισότητες, τὰς ὁποίας ἡ φύσις καὶ ἡ κοινωνία φιλοτιμούμεναι ἐπολυπλασίασαν, καὶ συχνότατα οἱ δυνατοὶ μετεχειρίσθησαν ὡς μέσα κακώσεως καὶ τυραννίας.—Κ. ΚΡΕΑΤΣΟΥΛΗΣ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΠΕΤΡΑΡΧΗΣ.

ΤΗΝ 20ην Ἰουλίου εορτάζονται τὰ γενέθλια τοῦ Φραγκίσκου Πετράρχου, ἐνὸς τῶν τριῶν ἐνδόξων πατέρων τῆς Ἰταλικῆς φιλολογίας. Ἐγεννήθη τὸ 1304, εἰς τὸ Ἀρόντιον τῆς Ἐτρορίας, εἰς αὐτὴν ἐκείνην τὴν περιοχὴν, ἥτις ἔλαβε τὴν δόξαν νὰ γεννήσῃ τὸν ἀμέσων αὐτοῦ προγενέστερον Δάντην, καὶ, προσέτι, τὸ ἄλλο μέλος τῆς περικλειοῦς τριανδρίας, τὸν σύγχρονον καὶ φίλον αὐτοῦ Βοκκάκιον. Κατήγετο δὲ ἀπὸ Φλωρεντίους γονεῖς, καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ εἶχε σταθὴν συμβολαιογράφος εἰς τὴν πόλιν Φλωρεντίαν· ἀλλ', ὡς ὁ Δάντης, εἶχεν ἐξορισθῆν ἐκεῖθεν πρὸ τῆς γενέσεως τοῦ υἱοῦ του, εἰς ἐν ἀπὸ τῆς τότε συνήθεις πολιτικῶν σπαραγμῶν.

Ὁ νέος Πετράρχης ἐστάλη νὰ σπουδάσῃ πρῶτον εἰς τὸ Μονσπέλλιον, ἔπειτα δὲ εἰς τὴν Βονωνίαν, με σκοπὸν νὰ διαδεχθῇ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατρός τ'· ἀλλὰ δὲν ἤργησεν ἐξ ὀλοκλήρου νὰ κυριευθῇ ἀπὸ τὰ θέλητρα τῆς πρὸ μικροῦ ἀναγεννηθείσης φιλολογίας τῶν ἀρχαίων, καὶ οἱ Βιργίλιοι καὶ οἱ Κικέρωνες ἔκλεπταν τὰς πλειότερας τῶν ὥρῶν, τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος εἰς τραχύτερας σελίδας ἀφωσιωμένων. Λέγεται ὅτι τὴν δυσἀρεσκίαν ἔλαβεν ὁ πατὴρ του, ἀνακαλύψας τὴν τρόπον ἐδαπάναν τὸν καιρὸν ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ὥστε, ἀρπάσας τοὺς φίλους συγγραφεῖς, ἔρριψεν αὐτοὺς εἰς τὸ πῦρ. Οὐδ' ἡ τὴν ὁμοῦ ἀυστηρότης δὲν ἐπέτυχε νὰ καταστήσῃ νομικὸν τὸν Πετράρχην. Ὁ πατὴρ του ἀπέθανεν ὅτε

αὐτὸς ἦτον εἴκοσι ἔξι ἐτῶν, ἔξι ἀμέσως παρήτησε τὴν νομικὴν ὁλοκλήρου. Ἐκλεξε τότε τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἐπάγγελμα· ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐχειροτονήθη, μολοντί πρὸς τὰ τέλη τῆς ζωῆς του ἐχαρίσθησαν εἰς αὐτὸν ἀξιώματα τινὰ ἱερατικά διὰ τῆς μεριμνίας τῶν φίλων καὶ προστατῶν, ὅσως εἶχεν ἐκλύσειν τὸ ποιητικὸν αὐτοῦ κλέος.

Τοῦ Πετράρχου ὁ λοιπὸς βίος ἔλαβε τὸ πλεόν τοῦ χρωματισμοῦ αὐτοῦ ἀπὸ συμβεβηκός, τὸ ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς αὐτὸν κατὰ τὸ εἰκοστὸν τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, — τὴν ἐν Αὐενιῶν τῆς Προβηγκίας συναπάντησιν αὐτοῦ μετὴν πολυφύλλητον Λάφην (Laura), τῆς ὁποίας τὸνομα διὰ τοσοῦτων ὠραίων στίχων ἀπηθανάτισεν ὄχι ὀλιγώτερον τοῦ ἰδικοῦ του. Ὑστερον ἀπὸ τὰς κατὰ διαδοχὴν ἐρεῦνας πολυαριθμῶν βιογράφων καὶ κριτικῶν, ὑπάρχει ἀκόμη ἡ πλεόν μεγάλη ἀδηλόγητος περὶ τοῦ ποῖα ἡ τί ἀληθῶς ἦτον ἡ κυρία αὐτῆ. Πολλοὶ μάλιστα καὶ ἐπίστευσαν, ὅτι ὁ Πετράρχης ἐξώδευσε τὴν ζωὴν, ἐχέων τὰς ἐπιλαθεῖς αὐτοῦ ποιήσεις εἰς ἀπλοῦν ἰδανικόν τι ὄν, ἡ ὄραμα τῆς φαντασίας του. Ὡς τῆς Βεατρίκης τοῦ Δάντου, παρόμοια καὶ τῆς Λάφης τοῦ Πετράρχου, καλύπτει καὶ τὴν ὑπαρξίν αὐτῆν μυστηριώδεις τι σκότος.

Διαφόρους τῶν ἐφεξῆς χρόνων ἐπέρασεν ὁ ποιητὴς μας περιπλανώμενος εἰς τὴν Ἰταλίαν ἔξ ἄλλας χώρας. Ἐπειτα δὲ ἐσύρθη εἰς τὸ Βοκλύσιον (Vaucluse), μοναχικὸν τι καταγῶγιον ὄχι μακρὰν τῆς Αὐενιῶνος· ἔξ εἰς διάστημα ἐπιαυτῶν τινῶν, τοὺς ὁποίους ἐκεῖ ἐξώδευσεν εἰς βαθεῖαν μελέτην ἐνησχολημένος, συνέθεσε τὰ κυριώτερα του ποιήματα.

Μετὰ ταῦτα, τὸ πλεόν ἀξιωματικόν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Πετράρχου συμβεβηκός ἦτον ἡ στέψις αὐτοῦ, τὸ 1340, ὡς ποιητοῦ δαφνηφόρος, γενομένη εἰς τὸ ἐν Ῥώμῃ Καπιτώλιον. Ἄδωδεκα νεανία πατρίοι, ἰστορεῖ ὁ Γιββὼν, ἦσαν πορφύραν ἐνδεδυμένοι· ἐξ τῶν περικλειεσάτων οἰκογενειῶν ἀντιπρόσωποι, πράσινα φοροῦντες ἔκλυον ἀνθοστεφανωμένοι, παρηκολούθουν τὴν πομπήν· εἰς τὸ μέσον τῶν προηγουμένων καὶ εὐγενῶν ἀναβάς ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ θρόνου ὁ γερουσταστὴς Κόμης Ἀγγοῦλάρας, συγγενῆς τοῦ Καρδινάλιου Κολόννα· κήρυξ διελάλησε, καὶ ὁ Πετράρχης ἐσηκώθη. Ἀποῦ ὁμίλησεν ἐπάνω εἰς ἐδάφιόν τι τοῦ Βιργιλίου, ἔτριε ἐπανέλαβε τὰς εὐχὰς τ' ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τῆς Ῥώμης, ἐγονάτισεν ἐμπροσθεν τοῦ θρόνου, κ' ἔλαβεν ἀπὸ τὸν γερουσταστὴν στέμμα ἐκ δάφνης, μετὴν πολυτιμότεραν δηλοποίησιν, “Βραβεῖον ἀριστείας.” Ὁ λαὸς ἀνευφήμησεν, “Ζήτω τὸ Καπιτώλιον! Ζήτω ὁ Ποιητὴς!” Ἡτύοχη-

δίασεν ἀκολούθως ἄσμά τι εἰς ἔπαινον τῆς Ῥώμης ἡ μεγαλοφροσύνη καὶ εὐγνωμοσύνη τοῦ Πετράρχου· καὶ ἀποῦ ὀλοκλήρος ἡ πομπὴ ἐπεσκέφθη τὸ Οὐατικόν, ἐκρεμάσθη τὸ ἀνιερὸν στέμμα ἐνώπιον τῆς λειψανοθήκης τοῦ ἁγίου Πέτρου. Ὁ τίτλος καὶ τὰ προνόμια ποιητοῦ δαφνηφόρου ἀνεγεννήθησαν οὕτω εἰς τὸ Καπιτώλιον μετὰ τὴν παρελευσιν χιλίων τριακοσίων ἐτῶν· ἔλαβε δὲ τὸ παντοτεινὸν δικαίωμα ὁ Πετράρχης νὰ φοραῖν, κατ' ἀρέσκίαν, στέφανον ἐκ δάφνης, κισσοῦ, ἢ μυρσίνης, νὰ ἐνδύεται τὸ ποιητικὸν ἱμάτιον, καὶ νὰ διδάσκη, ν' ἀμφισβητῇ, νὰ ἐρμηνεύῃ, καὶ νὰ συγγράφῃ εἰς πάντα τόπον ὁποιοῦνδήποτε, καὶ περὶ πάσης φιλολογικῆς ὑποθέσεως. Ἡ ἐξουσία τῆς γερουστίας καὶ τοῦ δήμου ἐπεκέρωνε τὸ εἰς αὐτὸν παρουσιασθῆν δίπλωμα, ἔξ πολιτογραφία ἦτον ἡ ἀνταμοιβὴ τῆς πρὸς τὸ Ῥωμαϊκὸν ὄνομα εὐνοίας τ'· Ὑστερον ἀπὸ τὰς τιμὰς ταύτας ἔκαμεν ἄλλα ταξείδια εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἰταλίας, ἀκόμη δὲ καὶ εἰς τοὺς Παρισίους, τὸ 1360, ὅπου ἔλαβεν ὑποδοχὴν λαμπράν. Τὸν ἐχαρίσθησαν δὲ καὶ τρία ἀξιώματα ἐκκλησιαστικά, — τὸ ἀρχιδιακόν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Πάρμας, τὸ ἡγουμένον εἰς τὴν ἐπισκοπὴν τῆς Πίσσης, καὶ τὸ κανονικὸν εἰς τὴν Πάδβαν, — ὡς οὐσιωδέστεραι τῆς ἀξίας του ἀνταμοιβαὶ ἔξ τοῦ δημοσίου θανμασμοῦ μαρτυραὶ.

Ὁ Πετράρχης ἐξώδευσε τοῦ βίου του τὴν ἐσχάτην τετραετίαν εἰς τὴν ὠραίαν βουνώδη κώμην Ἀρκουᾶν, περίπου δώδεκα μίλια ἀπὸ τὴν Πάδβαν· αὐτοῦ δὲ καὶ ἀπέθανε θάνατον αἰφνίδιον, τὴν 19ην Ἰουλίου, 1374, ἀκριβῶς τελειώσας τὸ ἐβδομηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του. Τὴν πρωίαν ἐκείνην εὐρέθη εἰς τὴν βιβλιοθήκην του, μετὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐπιστηριζομένην εἰς βιβλίον. Ἐκεῖ προσέτι ἐτάφησαν τὰ λείψανά του, ἔξ ἐκεῖ ἀκόμη διαφυλάσσονται.

ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΕΤΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ.

Ἡ ΘΡΗΣΚΕΙΑ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι διὰ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, ὅτι εἶναι ὁ ἥλιος διὰ τὸν φυσικὸν κόσμον. Ἐγὼ εἶμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ἔλεγε ὁ Σωτὴρ ἡμῶν· ἐγὼ φῶς εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθα. Καὶ δὲν ἔχομεν χρεῖαν νὰ ἀκούωμεν πλέον τὴν ἀλήθειαν ταύτην, διότι τὴν βλέπομεν, καὶ, οὕτως εἰπεῖν, τὴν ψηλαφῶμεν ἤδη μετὰ τὰς χεῖράς μας. Περιέλθετε μετὰ τὸ ὄμμα τοῦ νοῦ σας ὅλην τὴν ὑδρόγειον σφαιραν, παρατηρήσετε παντὸς τόπου τοὺς κατοίκους, ἐξετάσετε τὴν πολιτικὴν καὶ ἠθικὴν αὐτοῦ κατάστασιν, καὶ θέλετε πληροφορηθῆν, ὅτι μόνον ὅπου μέχρι τοῦδε ἐπέλαμψε τοῦ Εὐαγγελίου τὸ φῶς, ἐκεῖ καὶ μόνον ὑπάρχει ἡ ἐξημέρωσις τῶν

ἡθῶν, ἐκεῖ βασιλεύει τὸ αἶσθημα τῆς φιλανθρωπίας, ἐκεῖ ἡ εὐνομία καὶ ὁ πολιτισμὸς, ἐκεῖ ἡ ἐλευθερία, ἐκεῖ τῶν ἀνθρώπων αἱ κοινωνίαι ἠδυνήθησαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦσαν νὰ τελειοποιηθῶσιν, ὥστε ν' ἀπολαύωσι τὰ μέλη τῶν τῆν εἰς τὸν λογικὸν ἀνθρώπον προσήκουσαν εὐζωίαν. Ἐξ ἐναντίας, ὅπου ὁ νοητὸς οὗτος ἥλιος τοῦ Εὐαγγελίου δὲν ἀνέτειλεν, ἐκεῖ ἐπικρατεῖ ὁ σκοτισμὸς τοῦ νοῦς, ἐκεῖ ἡ πλάνη καταδυναστεύει, ἐκεῖ ἡ ἀνομία, ἡ βαρβαρότης, ἡ δουλεία καὶ τυραννία, ἐκεῖ, μ' ἓνα λόγον, ἡ ἀθλιότης· καὶ οὔτε τῆς γῆς ἡ δαψιλῆς εὐφορία, οὔτε τοῦ κλίματος ἡ εὐκρασία, οὔτ' ἄλλο τίποτε συμβεβηκός φυσικὸν ἢ πολιτικὸν ἐδυνήθη μέχρι τοῦδε νὰ ἀπαλλάξῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τοὺς κακοὺς τοῦτους δεσπότης. Ὁ θρίαμβος οὗτος ἀνήκει εἰς μόνην τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου, καθὼς τὸ προεῖπεν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν· Ἐάν μείνητε ἐν τῷ λόγῳ τῷ ἐμοῦ, γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς. Ἰωάν. ἡ. 31, 32.— Μ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΔΗΣ.

Ὁ ΑΡΧΑΡΙΟΣ ΧΗΜΙΚΟΣ. ΑΡΙΘ. 4.

Τι ἀξιόλογον εφεύρεμα ἢ ἀπὸ κηρὸν κατεσκευασμένη λαμπράς! Τόσον ὠραίας λευκότητος, τόσον ἀκριβῶς στρογγυλευμένη, καὶ τόσον εὐμορφα εἰς ὅξυ τελειόνουσα περὶ τὴν κορυφὴν τῆς θρυαλλίδος (τοῦ φυτλλιῦ)! Ἐὐκόλον μὲ ἦτο νὰ σὲ δώσω πολλὰς περιέργους ἔξ ὀφελίμους εἰδήσεις περὶ τῆς κατασκευῆς ἐνὸς τόσον ἀπλοῦ πράγματος, καὶ ἴσως κανένα καιρὸν πράξω οὕτω· ἀλλὰ τώρα σκοπὸν ἔχω νὰ σὲ παραδώσω ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς χημείας τῆς φλογός. Ἄς ἀνάψωμεν λοιπὸν τὴν λαμπάδα· στοχάσασθε τὴν φλόγα πόσον σταθερῶς ἀναβαίνει· ἰδὲ πῶς εἶναι μυτηρὰ, ὡς λόγχη, ἢ ὡς κορυφὴ βέλους. Διατί ἀράγε νὰ λαμβάνῃ τὴν μορφήν ταύτην ἡ φλόξ; διατί νὰ μὴν ἦναι στρογγύλου, τετραγώνου, ὡοειδοῦς, ἢ ἄλλης τινὸς σχήματος;

Ἐγὼ θέλω σὲ εἰπεῖν διατί. Καθὼς σὺ δὲν ἐμπορεῖς νὰ ζήσης χωρὶς ἀέρα, οὕτω ἔξ οὐδεμία λαμπράς, οὐδεὶς λύχνος, ἐμπορεῖ νὰ ἀνάψῃ χωρὶς ἀέρα· πρὸς ἀπόδειξιν, ἰδοὺ ἐν πείραμα. Ἀνάπτω τὸ χαμηλὸν τοῦτο κηρίον, καὶ τὸ κολλῶ ἐπὶ τῆς τραπέζης· ἔπειτα δὲ σκεπάζω αὐτὸ μετὰ τὸ μέγα ἐκείνο ποτήριον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐπιστηρίζονται εἰς τὴν τράπεζαν τὰ χεῖλη αὐτοῦ. Ἰδὲ τώρα, ἡ φλόξ ἀμαυροῦται—τρέμει—ὑπάγει! Πόσον σύντομα ἐσβέσθη! Οὕτε πέντε δευτέρα λεπτά δὲν ἐκράτησε! Διατί; διότι εὐρίσκετο εἰς ὀλίγην ποσότητα περιορισμένου ἀέρος· καὶ τὸ ποτήριον, πανταχόθεν

γγίζον τὴν τράπεζαν, ἐμπόδιζε νὰ εἰσέλθῃ νέος ἄρ. Ἀλλὰ, παρατήρησε, ἡ λαμπὰς ἀνάπτει λευθέρως, διότι ἔρχεται πρὸς αὐτὴν ἰκανὸς ἢ ἂν ὅλα τὰ μέρη τοῦ δωματίου· εἴν ὁμοῦ ρραττες τὴν ἐστία, τὰ παράθυρα, τὰς τρύπας ὧν κλείθων, καὶ πᾶσαν εἰς τὸ δωμάτιον σχιμὴν ἢ χαραμίδα, ἡ λαμπὰς αὐτὴ ἤθελε σβύσειν παράλλακτα ὡς ἐσβύσε τώρα τὸ σκεπασμένον ἰηρίον, —μόνον ἤθελεν ἀγγήσειν περισσότερον, ἵνα εὐρίσκειται εἰς πλειότεραν ποσότητα περιωμισμένου ἀέρος. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁμοῦ πάντοτε εἰς τὸ δωμάτιον ὁ ἀρὸς διὰ τῶν εἰς τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα σχισμῶν, ἡ λαμπὰς πάντοτε αὐβάνει τὸν ἀπαιτούμενον ἀέρα.

Βάλε τὴν ἀναμμένην λαμπάδα ἀντικρὺ εἰς τὴν θύραν τὴν κλειδοθρύπαν.—ἰδὲ τώρα πῶς ὑσᾶ τὴν φλόγα πρὸς σὲ ὁ ἀρὸς ὁ ἀπὸ τὴν κλειδοθρύπαν εἰσερχόμενος.

Ὁ ἀρὸς λοιπὸν ἔρχεται περὶ τὴν λαμπάδα εἰς ἰατήρησιν τῆς φλογός· ἀφοῦ δὲ χορηγήσῃ τροπὴν εἰς τὴν φλόγα, καὶ θερμοανθῆ πολὺ, ἀναβαίνει πρὸς τὴν στέγην· ἄλλος ἀρὸς ἐρχόμενος αὐβάνει τὸν τόπον αὐτοῦ, καὶ οὕτω καθέξῃς, αθ' ὅλον τὸν καιρὸν ὅσον ἡ λαμπὰς ἀνάπτει ὅστε βλέπεις, ὅτι ἡ φλόξ εἶναι θεμένη εἰς τὸ κέντρον ἀναβαίνοντος πνεύματος ἀέρος, τὸ ὅποιον ὀθεῖ αὐτὴν πρὸς τὰ ἄνω εἰς ὀξείαν μυτηρὰν ἰορφήν. Οἱ χημικοὶ εὐρίσκουν, ὅτι τοῦ ἀέρος ἡ ἡσυχία ταράσσεται ἀπὸ τὴν θερμότητα τῆς φλογός· ὅτι ὁ θερμοὸς ἀρὸς εἶναι ἐλαφρότερος τοῦ ψυχροτέρου, καὶ ὅτι διὰ τοῦτο πιέζεται ἄνω ἡ φλόξ. Ἡ πίεσις εἶναι δυνατωτέρα εἰς τὸ κατώτερον μέρος, ἀσθενεστέρη δὲ πρὸς τὸ ἀνώτερον· ὅθεν καὶ προκύπτει ἡ ὀξεία μορφή ἐκ τῆς ἀνίσου ταύτης πίεσεως. Ἡ φλόξ ἤθελεν εἰσθαι προγγύλη ὡς σφαίριον, εἴν ἡμπορεῖ νὰ ἀνάπτῃ χωρὶς νὰ ταράττῃ τὸν ἀέρα, ἐπειδὴ τότε ἤθελε πιέζεσθαι ἐξίσου ἂν ὅλα τὰ μέρη.

Διὰ νὰ καταλάβῃς καλῆτερα τὴν ὀξείαν μορφήν τῆς φλογός, —πίασε ἐν ἀπὸ τὰ κουβαράκια ἐκεῖνα τῆς κλωστής, καὶ ἐπιτίξε το ἐπάνω εἰς τὸ ἄκρον τῆς βελόνης ταύτης τοῦ πλεξιμάτος· τώρα βύθισε τὸ κουβαράκιον εἰς τὸ δυνατόν αὐτὸ ὄρακιον, καὶ κλείσε τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα, ὅστε νὰ μένῃ ἀτάραχος ὁ εἰς τὸ δωμάτιον ἀρὸς. Ἰδοὺ τώρα ἀνάπτω τὸ ὄρακιον· βλέπε ὅποια ὠραία φλόξ ἀναδίδεται· στοχάσου πόσον εἶναι στρογγύλη ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ κουβαρίου, τὸ πλησιέστερον τῆς βελόνης· ἐκεῖ πιέζει δυνατὰ κατεπάνω τῆς ὁ ἀρὸς· πῶς δὲ ὀξύνεται πρὸς τὰ ἄνω ὅπου ὁ ἀρὸς πιέζει ἀσθενῶς! Γύρισε τὴν βελόνην ὅπως θέλεις, κράτει αὐτὴν κατὰ διαφόρους θέσεις, —ἀκόμη τὸ αὐτὸ σχῆμα διαφυλάσσεται. Δὲν ἔμπορεῖς νὰ μεταβάλῃς τὴν

τάξιν τῶν πραγμάτων, καὶ νὰ στρέψῃς πρὸς τὰ κάτω τὴν μυτην τῆς φλογός. 1

Ἔστω λοιπὸν ἡ πρὸς τὴν φλόγα ἀνάβασις τοῦ ἀέρος εἶναι τὸ αἷτιον τῆς ὀξείας τῆς μορφῆς· ἀλλὰ στοχάσου πόσον εὐνοοῦρα διαμένει περὶ τῆς θρυαλλίδος ὁ λυμένος κηρὸς, εἰς εἶδος κανκίου περιωρισμένος. Ἰδοὺ προξενεῖται τὸ κανκίον τοῦτο; Τίνι τρόπῳ δὲν διαλύει τὰ χεῖλη αὐτοῦ ἡ τῆς φλογός θερμότης, καὶ διατί τάχα κρατεῖται εἰς αὐτὸ ὁ διαλυμένος κηρὸς;

Πρόσεξε εἰς τὴν ὁποίαν μέλλω νὰ δώσω ἐξηγήσιν, διότι ὁ τρόπος εἶναι ὠραιότατος· τὸ πᾶν δὲ κρέμεται ἀπὸ τὸν ἀέρα. Ἰδὲ τώρα, ἡ φλόξ διαλύει μέρος τῆς κηρῆ· ὁ ἀρὸς εὐθύς, ὁμοῦ πρὸς τὰ ἄνω, ὡς εἶπαμεν ἤδη, ψυχραίνει καὶ φυλάττει ψυχρὸν τὸν κηρὸν τὸν περὶ τὰ ἔξωθεν τῆς λαμπάδος, σχηματίζων ἀληθῶς μικρὸν τινὰ κυκλοειδῆ τοῖχον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου, ὡς ἐντὸς εἰς κανκίον, φυλάσσεται ἀσφαλῶς ὁ πλησιέστατος τῆς φλογός διαλυθεὶς κηρὸς. Ἐάν χαλάσω τὸ κανκίον τοῦτο, ἡ λαμπὰς πλέον δὲν θέλει ἀνάπτειν τόσον καλά. Ἄς πλησιάσω τὸ πυρωμένον τοῦτο σίδηρον εἰς τὸ κανκίον, ὅστε νὰ διαλύσω τὸν τοῖχον αὐτοῦ· ἰδοὺ, —τώρα διαλύεται, καὶ κύτταξε, ἡ φλόξ δὲν ἔμπορεῖ νὰ λάβῃ τὴν ἀπαιτούμενην καύσιμον ὕλην, καθότι ὁ διαλυμένος κηρὸς φεύγει ἀπὸ τὴν θρυαλλίδα, καὶ κατακυλίνει ὀλόγυρα τῆς λαμπάδος.

Πόσον ἐξαίρετα λοιπὸν ἔχῃ πόσον δραστηρίως ενεργεῖ ὁ ἀρὸς περὶ τῆς λαμπάδος, ὅχι μόνον διατηρῶν τὴν φλόγα τῆς, ἀλλὰ καὶ ὑποστηρίζων τὴν διαλελυμένην αὐτῆς ὕλην! Ἐάν δὲν ἡμποροῦσεν ὁ ἀρὸς νὰ φυλάττῃ ψυχρὸν τὸ ἔξω τῆς λαμπάδος, καὶ οὕτω νὰ σχηματίζῃ κανκίον, ἡ λαμπὰς ἤθελεν ἀνάπτειν κάκιστα, καὶ ἤθελε χρῆσιμεύειν πολλὰ ὀλίγον.

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν εὐρέθην εἰς μίαν μεγάλην δημόσιον συνέλευσιν, εἰς εὐρύχωρον τι οἶκημα· ἀνάπταν δ' ἐκεῖ πεντακόσια ἢ ἑξακόσια λαμπάδες, ἀλλ' ὅχι σταθερῶς· ὁ κηρὸς ἔτρεχε καὶ κατεκλύετο πανταχόθεν, μολονότι αἱ λαμπάδες ἦσαν πρώτης ποιότητος. Ἰδοὺν τοῦτο; Ἡ αἰτία ἦτον αὐτῆ· ὁ πολὺς κόσμος καὶ αἱ φλόγες τῶν λαμπάδων εἶχαν τόσον θερμάνειν τὸν ἀέρα τοῦ οἴκηματος, ὅστε ἦτον ἀρκετὰ ζεστός νὰ διαλύσῃ τὰ χεῖλη τῶν εἰς τὰς λαμπάδας κανκίων, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἡμποροῦν νὰ ἀνάπτωσι καλά. Εἰς τὸν πολυέλαιον, συγκείμενον ἀπὸ δύο ἢ τρεῖς σειρὰς λαμπάδων, αἱ μὲν τῆς ἄνω σειρὰς ἀνάπταν ἀμυδρῶς, καὶ κατεστάξαν· αἱ δὲ τῆς κάτω ἀνάπταν καλῆτερα μὲν, ἀλλ' ὅχι καλά. Ἰδοὺν τοῦτο; Ἐκ τοῦ ὅτι αἱ χαμηλότεραι φυσικὰ ἐλάμβαναν τὸν ἀέρα δροσερώτερον, τὸν ἀνέπεμπαν δὲ εἰς τὰς ὑψηλότερας θερμότερον

καὶ χαλασμένον. Ποτὲ δὲν βλέπεις τοὺς κλάδους εἰς πολυέλαιον θεμένους ἀκριβῶς τὸν ἕνα ἐπάνωθεν τοῦ ἄλλου, ἀλλ' ἀμοιβαδόν, ὅστε ὁ εἰς τῆς χαμηλότερας σειρὰς θερμοὸς ἀρὸς νὰ ἀναβαίνῃ χωρὶς νὰ ἐνοχλῇ τὰς ὑπεράνω αὐτῆς· τοῦτο δὲ ὑπάγει κάλλιστα διὰ δύο σειρὰς· ἀλλ' ὅταν ἦναι πέντε ἢ ἕξ, καὶ ὁ πολυέλαιος κρεμασμένος πλησίον τῆς στέγης, ὁ ἀφανισμὸς τῶν λαμπάδων εἶναι ἀναπόφευκτος.

Εἰς θερμοὸν δωμάτιον, αἱ ἐπὶ τῆς τραπέζης λαμπάδες ἀνάπτουν καλῆτερα παρ' αἱ εἰς τοὺς κλάδους περὶ τῶν τοίχων, ἢ αἱ εἰς τὸν πολυέλαιον οὐμὰ τῆς στέγης, διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην, ὅτι εὐρίσκονται εἰς ψυχροτέρην θέσιν. Ὁ θερμοὸς ἀρὸς, ὡς ἐλαφρότερος, κατέχει πάντοτε τὰ ὑψηλότερα μέρη· ὁ δὲ ψυχρὸς, ὡς βαρύτερος, τὰ χαμηλότερα.

Ἄς περιεργασθῶμεν τώρα τὴν θρυαλλίδα. Πῶς ἀναβιβάζει τὸν διαλελυμένον κηρὸν ἀπὸ τὸ κανκίον, καὶ παραδίδει αὐτὸν νὰ καῖ εἰς τὴν φλόγα; Ἡ θρυαλλίς ἔχει δύναμιν τινὰ ἰδιαιτέραν, ἣτις ὀνομάζεται τριχῶδης ἑλξίς· ἐννοῶ δια τοῦ ὄρου τοῦτου τὴν ὕψωσιν τῶν φευστῶν εἰς μικροτάτους σωλήνας, —ναί, ἔως ἔς εἰς τοὺς τόσον λεπτοὺς, ὅσον μία θριξ· ἀλλὰ θέλω κάμειν ἐν πείραμα εἰς διασάφησιν τοῦ νοήματός μου. Ἰδοὺ, βλέπεις ἐδῶ κομμάτιον καλαμῖς, ὡς ἕνα δάκτυλον μακρὺ· κύτταξε, γέμει ἀπὸ μικρὰς τρύπας· εὐκόλα ἔμπορῶ νὰ φουθήσω διὰ μέσου αὐτοῦ τὰς τρύπας ταύτας ἔμπορεῖ τις νὰ ὀνομάσῃ σωληνάκια. Στοχάσου λοιπὸν. Βάλλω τὸ καλαμάκιον, ὅστε νὰ ἐγγίξῃ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος εἰς τὸ ποτήριον τοῦτο. Πρόσκεινε ὀλίγον· καὶ τώρα ἰδοὺ, μέρος τοῦ ὕδατος ἀνέβη διὰ τῶν μικρῶν τρυπῶν τοῦ καλαμίου· παντάπασιν ὕγρανεν εἰς τὸ ἄνω μέρος. Ἀλλὰ, με ἐρωτᾷς, πῶς εἶναι τὰ τοιαῦτα σωληνάκια εἰς τὴν θρυαλλίδα τῆς λαμπάδος; Γνωρίζεις ὅτι ἡ θρυαλλίς κατασκευάζεται ἀπὸ βαμβακερὰ νήματα, θεμένα τὸ ἐν πλησίον τοῦ ἄλλου μεταξὺ τῶν νημάτων ἀπομένον μικρὰ τινὰ διαστήματα· ταῦτα λοιπὸν τὰ μικρὰ διαστήματα εἶναι οἱ σωλήνες· καὶ ὅταν ὁ κηρὸς διαλυθῇ, τὸν σφύρον ἐπάνω, ἀπαράλλακτα ὡς τὰ σωληνάκια ἐλκύνουν τὸ ὕδωρ εἰς τὰ ἄνω. Τοιοτρόπως χορηγεῖται εἰς τὴν φλόγα ἡ ἀναγκαία καύσιμος ὕλη.

Ἀκολούθως θέλω σὲ ὁμιλήσειν περὶ τῆς καίλης φύσεως τῆς φλογός καὶ τῆς φωτεινότητος αὐτῆς.

Τίποτε δὲν μωραίνει τὸν ἄνθρωπον ὡς ἡ ὑπερβολικὴ ὀργή· αὐτὴ καὶ τοὺς φρονίμους κάμνει μωροὺς, ἔς τοὺς μωροὺς δείχνει μωροτέρας.

ΕΤΑΙΡΙΑΙ ΤΗΣ ΕΓΚΡΑΤΕΙΑΣ.

ἘΞΕΥΡΕΙΣ ἴσως, λέγει ὁ Κοραῆς εἰς ἕνα τῶν διαλόγων του, ὅτι ὁ κοινὸς λαὸς τῶν Ἀγγλομερικανῶν ἐκληρονομήσαν ἀπὸ τοὺς προγόνους τῶν Ἀγγλοῦν τὴν ὀλέθριον κατάχρησιν τῶν μεθυστικῶν ποτῶν. Ἐπαρατηρήθη, ὅτι ἡ τοιαύτη κατάχρησις, παρὰ τὰς σωματικὰς νόσους καὶ τοὺς προῶρους θανάτους, ἐφθαιρε καὶ τὰ ἤθη τοῦ λαοῦ, καὶ ἀκολούθως ἐφοβέριζε νὰ ἀνατρέψῃ τελευταῖον καὶ τὴν πολιτείαν. Εἰς μίαν μόνην ἐπαρχίαν ἀπὸ τὰς εἰκοσιτέσσαρας, τὸ Νεοβόρακον, τῶν κρινόμενων κατέτος περίπε 5000 ἐγκλημάτων εἰς τὰ δικαστήρια, τὰ τρία τεταρτημόρια ἐγεννῶντο ἀπὸ τὴν μέθην. Οἱ φρόνιμοι πολῖται τῆς ἐπαρχίας, φροντίζοντες νὰ στήσωσι τὴν τόσην φθοράν, ἐπενόησαν νὰ συγκροτήσωσι τὴν ὀνομασθεῖσαν Ἐταιρίαν τῆς Ἐγκρατείας, τῆς ὁποίας οἱ ἑταῖροι συνδέονται νὰ ἀπέχων αὐτοὶ πρῶτοι ἀπὸ μεθυστικῶν ποτῶν, ἔπειτα νὰ διδάσκωσι σπειρόντες διὰ τῆς τυπογραφίας τὴν ἀποχήν. Κατὰ μίμησιν τῆς σωτηρίου ταύτης ἐταιρίας ἐσυγκροτήθησαν καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ἐπαρχίας ὁμώνυμοι Ἐταιρίαί, ἀριθμούμενοι κατὰ τὸ 1829 ἔτος ὑπὲρ τὰς χιλίας, με ἐλπίδας ἢ μᾶλλον με πεποίθησιν, ὅτι ἔχουν νὰ ἀποσπάσωσι πρόφρονον τὸ αἰσχροτάτον πάθος τῆς μέθης, ὡς ἔλεγε καυχόμενος ἕνας ἀπὸ τοὺς πολῖτας τῆς Καρολίνας, “Εὐρήκαμεν τὸ ῥόπαλον τοῦ Ἡρακλέους, με τὸ ὅποιον, Θεοῦ θέλοντος, ἔχομεν νὰ νικήσωμεν τὴν ὕδραν τῆς ἀκρασίας.”

Ἡ πρώτη Ἐταιρία τῆς Ἐγκρατείας ἐσυστήθη τὰς ἀρχὰς τοῦ 1826, ὅχι εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Νεοβοράκου, ὡς λέγει ὁ Κοραῆς, ἀλλ' εἰς τὴν πόλιν Βοστώνη, ὑπ' ὀλίγων τινῶν σεβασμίων Χριστιανῶν. Οἱ ψηφίσαντες τὴν συγκροτήσιν αὐτῆς ἐκλεξαν, κατὰ πρῶτον, δεκαεξὶ μέλη νὰ τὴν συνιστῶσιν, ἐκ τῶν ὁποίων ἑπτὰ ἦσαν τοῦ κλήρου, τέσσαρες νομικοὶ, δύο ἰατροὶ, καὶ τρεῖς ἔμποροι. Σκοπὸς τῆς Ἐταιρίας ἦτον ἐξαρχῆς ἡ ὀλικὴ κατάπαυσις τῆς χρήσεως τῶν ἀπεσταλαγμένων ποτῶν. Τί δὲ κατῳφθωσε διὰ τοῦ τύπου καὶ διὰ τοῦ ἀμβωνος ἡ ἐνεργὴς φιλανθρωπία ὀλίγων ἀτόμων, φαίνεται ἐκ τῶν ἐφεξῆς ὀλίγων στίχων, μεταφρασμένων ἀπὸ τὴν ἐκδοθεῖσαν τὸ 1835 Ὀγδοῖον Ἀναφορὰν τῆς Ἐταιρίας.—

Ἐἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, 2,000,000 ὑποκειμένων ἐγκατέλειψαν ἤδη τὴν χρῆσιν ἀπεσταλαγμένων ποτῶν· ἐσυγκροτήθησαν πλέον παρὰ 8,000 Ἐταιρίαί τῆς Ἐγκρατείας, περιλαμβάνουσαι, ὡς νομίζεται, ὑπὲρ 1,500,000 μέλη· ἐκλείσθησαν ὑπὲρ τὰς 4,000 ἀποστα-

λακτήρια, καὶ ὑπὲρ τὰς 8,000 ἐμπορῶν ἔπαυσαν νὰ πωλῶσι πυρόδη πνεύματα, ἔ πολλοὶ αὐτῶν ἔπαυσαν νὰ πωλῶσιν ὅποιονδήποτε εἶδος μεθυστικοῦ ποτοῦ· ὑπὲρ τὰ 1,200 πλοῖα ἐκπλέεν ἀπὸ τοὺς λιμένας μας χωρὶς πνεύματα, ἔ ὑπὲρ τὰς 12,000 μεθύσων ἐσωφρονίσθησαν.

Ἄλλ' ἡ ἐνέργεια τῆς Ἐταιρίας ἐξηπλώθη μακρὰν ἐπέκεινα τῆς Ἀμερικῆς. Τὸν Ἰούλιον, 1834, αἱ εἰς τὴν Μεγάλῃν Βρετανίαν Ἐταιρίαι τῆς Ἐγκρατείας περιελάμβαναν 150,000 μέλη. Εἰς τὴν βουλὴν τῶν Ἀντιπροσώπων εἶχε διορισθῆν μίᾳ Ἐπιτροπῇ, νὰ ἐρευνήσῃ τὴν ἔκτασιν, τὰς αἰτίας, καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς μέθης· ὥστε νὰ ἐξακριβωθῇ, ἐὰν ἡμποροῦν νὰ ληφθῶσι νομοθετικὰ τινὰ μέτρα πρὸς ἐμποδισμόν τῆς ἐξακολουθήσεως καὶ ἐξαπλώσεως ἐνὸς τόσοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ δεινοῦ. Ἡ Ἐπιτροπῇ, ἀφοῦ ἐσυνεδρίασεν ὑπὲρ τὰς εἴκοσι ἡμέρας, κ' ἔλαβεν ἀποκρίσεις ἀπὸ διάφορα ἄτομα εἰς πλεόν παρὰ 4,000 ἐρωτήσεις, ἔκαμιν εἰς τὴν Βουλὴν διεξοδικὴν τινὰ καὶ ἀρίστην Ἀναφορὰν, ἣτις, ἐκδοθεῖσα διὰ τοῦ τύπου, ἐκυκλοφορήθη ἐκτεταμένως καθ' ὅλον τὸ βασίλειον. Εἰς τὴν Σβεκίαν προσέτι ἐσυστήθησαν πολυάριθμοι Ἐταιρίαι τῆς Ἐγκρατείας. Τὸ 1834 ἐδημοσιεύθη ἐκεῖ ἀξιόλογόν τι σύγγραμμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἀποδείχεται καθαρώτατα, ὅτι ἀπὸ τὴν παύσιν τῆς ἀκρατείας κρέμεται ἡ εὐδαιμονία, ἴσως δὲ ἡ ἕνταξις αὐτῆ, τοῦ Σβεκικοῦ ἔθνευς. Ἐἰς χώραν, περιλαμβάνουσαν ὡς 3,000,000 λαοῦ, λέγει ὁ συγγραφεὺς, ἔ υπάρχουν 170,000 ἀποσταλακτήρια· καὶ ἀναλίσκονται ἐτησίως 45,078,427 γαλλόνια (σχεδὸν 118,500,000 ὀκάδες) ἀπεσταλαγμένων ποτῶν· διὰ τὰ ὁποῖα πληθύνουν οἱ ἀναλωταὶ περὶ τὰ 65,000,000 Λιστήλων! Τόσον μέγας καὶ τόσον πολὺτιμος ῥυαξ πνευμάτων διαβαίνει ἐτησίως τοὺς Σβεκικοὺς λάρυγγας,—πνευμάτων, τὰ ὁποῖα, κατὰ τοὺς πρώτους ἰατροὺς ἔ φυσιολόγους τῶν πλεόν φωτισμένων ἐθνῶν, δὲν περιέχεν οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον μόριον θρεπτικῆς οὐσίας!

ΚΟΡΩΝΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.—Αἱ παράδοξοι ἐκεῖναι συνελύσεις,—λέγει φιλαλήθης τις συγγραφεὺς,—τὰς ὁποίας ἐμπορεῖ τις νὰ ὀνομάσῃ κορωνῶν δικαστήρια, παρατηροῦνται εἰς τὰς Φαρηνσίας Νήσους, ὡς καὶ εἰς τὰς Σκωτικὰς· συναθροίζονται κορῶναι πολυάριθμοι, ὡς νὰ εἶχαν ἐπίτηδες καλεσθῆν διὰ σπουδαίαν τινὰ ὑπόθεσιν. Ὀλίγοι τινὲς κάθονται περίλυποι καὶ κατηφεῖς, μὲ τὰς κεφαλὰς γυρμένας· ἄλλαι φαίνονται σύννοες καὶ σοβαραὶ, ὡς νὰ ἦσαν δικασταί· καὶ ἄλλαι πάλιν εἶναι ὑπερβολῆ δραστήριοι καὶ θορυβῶδεις, ὡς δικηγόροι καὶ

μάρτυρες· εἰς διάστημα περίπου μιᾶς ὥρας τελειώνει γενικῶς τὸ συμβούλιον, καὶ διασκορπίζονται τὰ πτηνὰ· συμβαίνει δὲ πολλάκις, νὰ εὔρη τις δύο ἢ τρεῖς ἀφειμένας νεκρὰς εἰς τὸν τόπον τῆς συνελύσεως.

Ἄλλος τις συγγραφεὺς, ὁμιλῶν περὶ τῶν Σχετλανδίων Νήσων, λέγει ὅτι κάποτε ἡ συνάθροισις τῶν κορωνῶν δὲν λαμβάνει τέλος πρὸ τῆς παρελεύσεως μιᾶς ἢ δύο ἡμερῶν, εἰς τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ἐρχονται κορῶναι πανταχόθεν εἰς τὴν συνεδρίασιν. Εὐθύς δ' ἀποῦ φθάσωσιν ὄλαι, ἀκολοθεῖ γενικώτατος θόρυβος, προτείνεται ἡ ὑπόθεσις τοῦ δικαστηρίου, καὶ μετ' ὀλίγον πίπτουν κατεπάνω εἰς μίαν ἢ δύο κορώνας, (αἵτινες ὑποθέτονται ὅτι κατεδικάσθησαν ἀπὸ τὰς ὁμοτίμους των,) καὶ θανατόνουν αὐτάς. Ἐπειτα δὲ, διασκορπίζεται τὸ κοπάδιον ἡσύχως.

Οἱ ΚΑΛΜΟΥΚΚΟΙ ΤΑΡΤΑΡΟΙ.—Μεταξὺ τῶν Καλμουκκῶν Ταρτάρων αἱ γυναῖκες ὑπερτεροῦν τοὺς ἄνδρας εἰς τὴν ἰππικὴν. Καλμουκκος ἔφιππος φαίνεται ὡς μεθύσμενος, καὶ ὡς ἔτοιμος νὰ πέσῃ κατὰ πᾶσαν στιγμήν, ἂν ἔ οὐδέποτε πίπτῃ· ἀλλ' αἱ γυναῖκες κάθονται μὲ πλειοτέραν ἐλευθερίαν, ἔ ἰππεδοῦν ἀξιόλογα. Τὴν τελετὴν τοῦ γάμου τελειοιοῦν οἱ Καλμουκκοὶ ἔφιπποι. Πρῶτον ἀναβαίνει ἡ κόρη, καὶ τρέχει γρηγορώτατα. Ὁ ἐραστής αὐτῆς ἀκολουθεῖ· καὶ ἂν τὴν προφθάσῃ, γίνονται ἀνδρόγυνον, ἐπιστρέφοντες ὁμοῦ εἰς τὴν σκηνὴν τῆς γαμβροῦ. Ἄλλὰ συμβαίνει κάποτε νὰ μὴ νοστιμεύεται ἡ κόρη τὸν ἐξοπίσω αὐτῆς τρέχοντα· εἰς τοιαύτην περίστασιν ποτὲ δὲν ἀφίνει αὐτὸν νὰ τὴν προφθάσῃ· πληροφοροῦμεθα δὲ, ὅτι δὲν γνωρίζεται παράδειγμα νὰ ἐπιᾶσθῃ οὕτω Καλμουκκίς, ἐκτὸς ἂν εἶχε κλίσιν ἰδιαιτέραν πρὸς τὸν διώκτην αὐτῆς.

ΚΑΤΑ τὸ βασιλικὸν θέσπισμα τῶν 8 Μαρτίου, 1836, ὁ ἀριθμὸς τῶν καταργηθέντων μοναστηρίων εἰς τὴν Ἰσπανίαν εἶναι 1,937· εἰς τὰ ὁποῖα ἦσαν 3,510 μοναχοὶ, 283 Ἰησοῖται, καὶ 20,149 κανονικοὶ,—οἱ ὁποῖοι ὄλοι ἐλάμβαναν συντάξεις κατ' ἔτος 37,923,500 Λιστήλα.—ΕΦΗΜ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ.

Εἰς τὰς Βρυξέλλας, τὴν μητρόπολιν τοῦ Βελγίου, περιέχουσιν πληθυσμὸν 102,000, ἐγεννήθησαν, τὸ 1834, 4,230 ψυχὰι· ἀπέθαναν 3,863· ἰερούργηθησαν δὲ 1,092 γάμοι. Αἱ ἡλικίαι τῶν ἀποθανόντων τὸ 1834 ἦσαν ὡς ἀκολούθως.—1116 κάτω 1 ἔτους· 706 ἀπὸ 1 ἕως 5 ἐτῶν· 183 ἀπὸ 5 ἕως 14· 95 ἀπὸ 14 ἕως 20· 283 ἀπὸ 20 ἕως 30· 282 ἀπὸ 30 ἕως 40· 245 ἀπὸ 40 ἕως 50· 210 ἀπὸ 50 ἕως 60· 292 ἀπὸ 60 ἕως 70· 278 ἀπὸ 70 ἕως 80· 156 ἀπὸ 80 ἕως 90· 16 ἄνω 90 ἐτῶν· 1 ἡλικία ἄγνωστος. Ὑπὲρ τὸ ἔν τεταρτον ὄλων τῶν παιδιῶν, ὅσα ἐγεννήθησαν, ἀπέθαναν εἰς τὸ διάστημα τοῦ πρώτου ἔτους τῆς ἡλικίας των.